

Lezecký kroužek Prachov

Husova 59

506 01 Jičín

tel./fax: 493 535 985

e-mail: jiri.vsetecka@tpc.cz

www.lkp.cz

IČO: 64816231

č.ú.: ČSOB Jičín 124106835/0300

SLOŽENÍ VÝBORU LKP V ROCE 2002

předseda

místopředseda

hospodář

kronikář, vrcholová komise

mládež

správce stěny, sportovní lezení

správce chaty

Jiří VŠETEČKA

Martin PROCHÁZKA

Jiří KAIZLER

Vladimír ŠOLTYS

Jan MAŤÁTKO

Vladimír SLOUKA

Martin PYCIAK

SEZNAM ČESTNÝCH ČLENŮ LKP

Bosák Emanuel	Kabeláč Josef	Mareš František
Bosák Vladislav	Kazda Zdeněk	Mazáček Jan
Ďoubal Václav	Kohlová Svatava	Mazáček Zdeněk
Flamberk Jan	Kolačný Josef	Novotný Miroslav
Flíček Zdeněk	Koťátko Zdeněk	Oldřich Jaromír
Havlík Jaroslav	Krupička Vladimír	Stránský Josef
Hlaváč Karel	Krupičková Miroslava	Šterba Jaroslav
Hynek Václav	Kubín Luboš	Šťovíček Karel
Charousek Karel	Major Jiří	Tišer Jan
Chvojka Vlastimil	Linhart Josef	Všetečka Jiří sen.
	rodina hrabat Schliků	

Mládež LKP – skupina A

Břeský Matěj	Krupička Josef	Smolíková Gabriela
Břeský Šimon	Kulhánek Tomáš	Srb Daniel
Crhová Monika	Lachman Vít	Šancová Karolína
Dlouhá Kristýna	Lustig Daniel	Šebík Štěpán
Dlouhá Karolína	Máchová Nela	Šebík Šimon
Dubský René	Nosek Michal	Šebík Radek
Horák Petr	Nosek Lukáš	Šidlo Vít
Hrnčír Jan	Pitthardová Markéta	Šoltys Marek
Hroch Daniel	Pivoňková Daniela	Šourek Jiří
Hyvlová Aneta	Pleskač Bohumil	Šourková Jana
Charousková Anežka	Pleskačová Anna	Tománková Martina
Chloupek Adam	Pokorný Matouš	Trojan Miloš
Janebová Michaela	Pospíšil Robert	Vacková Tereza
Jedlička Radek	Pražáková Veronika	Vobořilová Anna
Jindrák Matěj	Rybářová Kristýna	Vocásek Tomáš
Jindráková Anna	Rybková Kateřina	Všetečková Tereza
Kmošková Michelle	Sedláček Jan	Zumr Tomáš
Kosinová Lucie	Skřivánek Vojtěch	Zumrová Nikola

Členové LKP – skupina B

Bečanová Kristýna	Keclíková Kateřina	Snopek David
Bretová Pavlína	Kolářová Magdalena	Synek Stanislav
Císař Michal	Koťátko Zdeněk	Ticháček Radek
Hanák David	Mach František	Vlach Tomáš
Charousek Zdeněk	Nedbalová Barbora	Žalský Radek
Chlada Jaromír	Slouka Pavel	

Členové LKP – skupina C

Arndt	Libor	Kaizlerová	Iveta	Petráň	Zdeněk
Bláha	Martin	Kalát	Roman	Polášek	Stanislav
Breuer	Pavel	Kejval	Jaromír	Potoček	Tomáš
Břeský	Pavel	Klíma	Rudolf	Procházka	Martin
Březina	Zdeněk	Kořínek	Petr	Pyciak	Martin
Císař	Michal	Kubiček	Dušan	Rubín	Jaroslav
Crha	Petr	Kučera	David	Skřivánek	Miloslav
Crha	Pavel	Kučerová	Irena	Skřivánek	Petr
Čížek	Milan	Lacina	Jiří	Skřivánková	Martina
Dlabola	Pavel	Lachman	Jan	Slouka	Vladimír
Dlabolová	Kateřina	Lejsek	Jan	Slouková	Věra
Dubský	Zdeněk	Lungová	Miroslava	Smolíková	Lenka
Dvořák	Tomáš	Mareš	František	Snopek	Ondřej
Ent	Jan	Martinek	Jan	Synková	Hana
Hak	Miloslav	Mašek	Ladislav	Šebík	Daniel
Haspra	Jan	Maťátko	Jan	Šidlo	Luděk
Horáček	Petr	Mráz	Petr	Šimůnek	Josef
Hořejšek	Jaroslav	Nauš	Petr	Šimůnková	Martina
Charousek	Karel	Naušová	Lucie	Šoltys	Vladimír
Chloupek	Vít	Nosek	Jaroslav	Šoltysová	Lenka
Chloupková	Radka	Novotný	Miloslav	Trojan	Miloš
Chlumský	Jan	Ondřej	Luděk	Všetečka	Jiří
Jedlička	Miloslav	Ottová	Hana	Všetečková	Jana
Kaizler	Jiří	Patzelt	Libor	Zachoval	František

Členské příspěvky ČHS pro rok 2003

Věříme, že jste si již zvykli na nové laminované členské kartičky ČHS, které nahradily starý průkaz s vylepovanými známkami. Z hlediska ČHS splnily, co se od nich očekávalo. Zpřesnila se evidence členů, vychytaly chybičky v databázi, adresné kartičky nemohou putovat mezi různými členy ČHS, nedají se dát někomu jinému, než pro koho byly objednány. A navíc vydrží i nějaký ten déšť a mokro v batohu. Počítá se tedy s nimi i v dalších letech. Změna je pouze v barvě a v době platnosti. Kartička pro rok 2003 platí od **1.1.2003 do 31.1.2004**.

POZOR! Od roku 2003 je změna ve výši příspěvků ČHS:

děti a mládež do 18 let	ročník 1985 a mladší	140,- Kč
dospělí od 19 let	ročník 1984 a starší	300,- Kč

Členské příspěvky LKP pro rok 2003

Zůstávají stejné jako v letech minulých.

děti, mládež, studenti, vojáci, ženy na MD, důchodci	100,- Kč
ostatní (dospělí, resp. pracující)	200,- Kč

Příspěvky můžete zaplatit Fugasovi v HUDYsportu..

Děti, děti a zase ty děti!

Tak a jičínské sportovní lezení má za sebou nejúspěšnější rok své historie! Zasloužili se o to mladí lezci z kroužku mládeže LKP, kteří se již třetím rokem zúčastňují závodů na umělých stěnách v Čechách a na Slovensku. A v loňském roce poprvé i v zahraničí, konkrétně na ME juniorů do 16 let v Ravenně. A právě na sluncem prohřáté italské překližce se skutečně zadařilo! Jedenáctiletá Aňa Hyvlová se stala v silné konkurenci lezců z celého kontinentu absolutní mistryní Evropy ve sportovním lezení! Soutěž probíhala ve třech dnech, páteční bouldering Aňa s přehledem vyhrála a získala tak první mistrovský titul. Sobotní obtížnost se jí až tak nedařila a po problémech s lezečkami z toho bylo „až“ páté místo, Nedělní rychlost, od které jsme si hodně slibovali, se bohužel odehrála pod taktovkou silně nabušených Slovinců a především domácích Italek. Přesto Anetino 4.místo stačilo na celkové prvenství po třech disciplínách a titul Absolutní mistryně Evropy 2002 putoval do Jičína, do LKP!

V Ravenně dobře zalezl i o rok starší Vítek Lachman, který však v silně obsazené kategorii mezinárodně ostřílených borců neměl příliš mnoho nadějí na slušné umístění. Letos však jede naše minivýprava opět na jih za sluncem a za tituly a tak se uvidí. Držte koncem června palce!

Nesmíme při zmínce o Anetě a Vítkovi zapomenout na skutečnost, že oba v uplynulém roce podepsali své první sponzorské smlouvy a to s českým výrobcem horolezeckých lan, bolatickou firmou LANEX a.s. a zlínským výrobcem lezecké obuvi a sandálů firmou BUFO.

Jičínské omladině se dařilo i na domácích stěnách a tak k mezinárodnímu titulu Aňa přidala i titul Mistryně republiky 2002 a Vítek skončil na „republice“ druhý! Stejně pořadí bylo po pěti závodech i v celkovém součtu Českého poháru mládeže. V ČP mládeže se ještě umístili na 6.místě Anička Pleskačová a na 10.místě Boban Pleskač ml.

S úspěchem se zúčastnili naši mladší i nově vzniknuvšího seriálu závodů Lanex cup. V konečných tabulkách tohoto masového kolotoče závodů mládeže (za celý rok si přišlo zazávodit celkem 350 dětí a juniorů ve věku od 6 do 18 let!) se objevili na předních pozicích následující jičínské „pavouci“: Lucka Kosinová (2.místo), Verča Pražáková (3.), Míša Hoďáková (7.), všechny tři z družebních Velenic, Nela Hyvlová (4.), Aneta Hyvlová (3.), Kristýna Bečanová (4.), Nela Máchová (4.), Anna Pleskačová (5.), Bob Pleskač a Ondra Procházka (11.), Míra Jedlička (10.) a Pavel Slouka (2.). Celkem se jičínské sportovní lezci zúčastnili více jak 25 závodů! Je to spousta času a financí, které jsou ale dostatečně vyváženy úspěchy našich nejmladších lezců a lezkyň!

Co se týče jičínských závodů, proběhl v září závod Českého poháru mládeže, jarní Lanex cup a s ním spojený Přebor Českého ráje mládeže a dospělých. Naše regionální závody byly již tradiční Cipískův pohár a Vánoční pohár LKP.

Ale nejen na poli lezeckém se LK Prachov v loňském roce zviditelnil. Aneta Hyvlová byla vyhlášena mezi nejlepšími sportovci a Prochor mezi nejlepšími trenéry okresu pro rok 2002! Svého zástupce má LKP i v ČHS, kde v rámci komise mládeže „řídí“ regionální závody Houmy jakožto samozvaný ředitel Lanex cupu.

Toť asi vše, co se dělo vloni kolem jičínské stěny a sportovního lezení mládeže, těch našich dětí z LKP.

Ještě jen na okraj nejdůležitější závody sezóny mladých climberů:

1.března	Jičín	Lanex cup
22.března	Senica	Slovenský pohár mládeže
12.dubna	Choceň	Český pohár mládeže

24.května	Svitavy	Český pohár mládeže
20.-22.června	Arco (IT)	Rock masters junior
27.-29.června	Ravenna (IT)	ME žáků do 16 let
6.září	Hořice	Český pohár mládeže
27.-28.září	Brno	MR mládeže
11.října	Orlová	Český pohár mládeže

a dalších asi 20 závodů Lanex cupu, přeborů škol atd. atd. atd.!

Houmy.

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání

Dostal jsem dnes od Fugase SMS, jestli bych nepřispěl nějakým zajímavým loňským lezeckým zážitkem do ročenky. Což o to, určitě by se nějaký našel. Začal jsem tedy pátrat v paměti, ale po chvíli jsem si uvědomil, že už jsem v tak pokročilém věku, že si spíše vzpomenu na zážitek před 20 lety než před půl rokem. Zároveň jsem si přes monitor počítače všiml televizního seriálu, kde jeden starý a moudrý historik chodí po Karlově mostě a popisuje jednu historickou zajímavost za druhou. A v té chvíli jsem si uvědomil, že jsem ve vztahu k Prachovu málem stejný pamětník. Mohu se tedy bez obav vydat na stejnou pamětnickou procházku osamělými podzimními skalami a jen se rozhlížet po okolních stěnách. A s každým místem se mi vybavuje celá plejáda postřehů i vzpomínek. Trochu teplejší spodní prádlo a může se jít.

Stoupám pěšinkou od bývalého hotelu Český ráj. Chytl v něm kdysi omylem zadržný trám v komíně a jičínští hasiči vyjeli zcela opačným směrem. Teprve někde u Ostroměře si někdo vzpomněl, kde hotel vlastně je, bylo však už pozdě. Velitelem hasičů byl můj spolužák z první třídy, se kterým jsem však chodil jen rok, protože musel opakovat již tento ročník. Inu nebylo divu, že ani v dospělosti nejel s hasicím vozem správně.

Vpravo mezi stromy míjím údolní stěnu Mouřenínka, v jehož Údolní cestě mi hanebně vyrobený umělý chyty vždycky přišly nějak vhod. Stoupám strání k Mouřenínovi. K téhle skupince skal jsem měl vždycky zvláštní vztah, protože východní komín na Pika byl v září 1968 mou vůbec první vylezenou cestou a Pik prvním vrcholem. A na ten se přece nikdy nezapomíná. Škoda kdysi pěkné a morálové SZ hrany, dnes však úplně zničené a prošlapané. Snad se s ní ještě nechá něco dělat, i když to určitě bude chtít nějaký ten kyblík cementu. Když stojím pod severní stěnou Pika, nemůžu nevzpomenout na cestu, kterou jsme tu v roce 1976 udělali s Karlem Charouzkem. Karlova tradiční důslednost i tehdejší funkce místopředsedy vrcholové komise Českého ráje se projevy i tady, když nejprve stěnou slanil a udělal v ní dvě dlouhé svislé čáry, mezi kterými jsem se při prvovýstupu směl pohybovat a které jsem nesměl překročit, aby nebyla porušena pravidla o vzdálenostech mezi cestami.

Podcházím pod Šikmou věží a jako vždycky obdivuji morál Vládi Charouzka, když hledám jeho kruh na JV hraně. Chlapec holt uměl, dnes by tam byl ještě jeden kruh dole. Mravenčí věž je dnes taky samý kruh, dokonce i v převise jižní stěny. Kdysi jsem se tam taky snažil, protože mi vždycky připadalo, že je v těchto místech fůra volného vleku, ale ruce ve stropě nedržely. Co je to pro dnešní mladé a o 20 kg lehčí borce. Naposledy tady vloni bušil kruhy Petr Mocek, když v podstatě dole i nahoře narovnával Starou cestu. I o této možnosti jsme dlouho věděli, ale nikdy se nám moc nelíbila.

Jdu dál a pod Modrým trojzubcem pomalu procházím do Babince. Les voní vlhkem a trochu i houbami. Asi je už ale někdo vysbíral. Míjím Nalezence, kde mi někdo z údolní cesty ukradl kruh a musel jsem si ho zasadit podruhé. Po schodech scházím k Večerní věži. Ta je snad v každou denní dobu v příšeří, jako by tu stále byl opravdový večer. Její jižní stěna

s náskokovým sokolíkem a balkónkem - kde se bude krásně dávat kruh - je otevřeným problémem už léta. Půjde hlavně o několik kroků na vršek, ty však budou pěkně mastný a čekají na opravdového machra na rajbuňky.

Po vlhkém listí kráčím ke Dvoukamenné. Údolní cesta je jedna z mála, která se Jaroslavu Havlíkovi nepovedla. Za rohem vpravo mám vlastní cestu z roku 1977, která se už taky souvisle pokryla mechem. V jižní stěně kdysi ze země odstavěl Míra Běna a s jedním kruhem to vzal přímo na vršek. Pak byla cesta z neznámých důvodů zrušena a podruhé se sem nedávno vydal odpůrce organizovaného lezení J. Tišer. Ne že by jeho cesta nebyla logická, akorát ty fleky od maglajzu na nástupu mi dost vadí. Třeba je do jara odnese vítr. Ale to už stojím pod JV hranou Komínové věže, kde jsem si vloni na podzim při prvovýstupu s Davidem Kučerou hrábnul na samý kraj svých možností. Už zapomínám, že se začínám pěkně bát, jakmile mám předešlý kruh pod nohama víc jak 3 metry a zároveň to tahá za ruce. Taky částečně ochrnuté dva prsty na levačce mě dokáží pěkně zradit. Ještě že nakonec mezi oběma kruhy nebylo právě víc jak ty 3-4 metry....

Kdysi jsem na této věži, ze které snad jako z poslední nezarostlé je krásný výhled do kraje, provedl svému dávnému spolulezci Mít'ovi Novákovi nedobrý žertíček. Mít'a, tehdy jako čerstvý a agilní ochránář prachovské flory a fauny, se rozhodl ochránit údajně vzácné lišejníky i na Komínové věži. Jenže těsně před tím jsem si v západní stěně vyhlédl pěkný volný pilířek tak na jeden kruh. Co ale s tím? Rozhodl jsem se tedy ze samotného autora zákazu udělat bez jeho vědomí spolupachatele. Vodil jsem Mít'ů všemožnými babineckými oklikami a úplně jsem jej zdezorientoval. Pak jsme nastoupili do „jakéhosi“ volného pilíře a já dal kruh. Pak jsem Mít'ovi zasunul za úvazek kartáč, protože musíme střídat a „vršek bude určitě pěkně zasviněný“. A Mít'a stoupal k vrcholu a intenzivně pucoval skálu, až se široko daleko prášilo. Teprve když zjistil, kde se ocitl a že si sám zlikvidoval „své vzácné lišejníky“, začal mě hlasitě proklínat. Proto se cesta pak jmenovala „Pilíř ochránářů“. Vzhledem k časovému odstupu je tento hanebný čin už promlčený a Mít'a mi to odpustil.

Sestupuji dolů pod Údolní stěnu Lavoru. Jsem pod ní sice podepsaný, ale zásluhu mám jen malou. Kdysi se totiž dohodli Karel Charouzek s Jirkou Špitálským, že si oba rozdělí společné cesty obou bráchů, které tito už nestačili dolézt. Špitál si vybral JV Smitkárnu a Karel zase Lavor, ve kterém už byly dva kruhy a zbývalo jen úsek na vršek. Jenže Karel měl tehdy momentální morální zábrany, tak mě přizval na dolezení. Ač se stěna zdá lámavá, je obdivuhodně pevná a mezi kruhy jde fůra dobrých smyček.

Pokračuji ke Kladivu a obdivně prohlížím zarůstající rajbuňk „Mzdy strachu“. Kdysi jsme se s Honzou Ďoubalem, Standou Šilháhem a Honzou Šimonem pokoušeli o druhý přelez. I když jsme nakonec v zoufalství od kruhu mohutně postavili, nikdo nebyl schopen udělat další krok ve stěně. A na vršek to byl ještě pěkný kus! Na hladkých stěnách to Mocan uměl a dlouho neměl (a možná ještě nemá) konkurenci.

Procházím pod Májovou a Náprstkem. O těchto věžích by se dalo vyprávět! Ale to až jindy. Přejímám údolíčko do chladné soutěsky Květových věží. S notnou dávkou nostalgie míjím západní kout na Prašivce, který byl v roce 1971 mým prvním prvovýstupem. V březnu byla spára ještě plná sněhu a ledu, ale první skutečná nová cesta byla na světě! Naproti ve stěně Květové jako vždy s pokorou a obdivem vzhlížím k proslulé „Mrkačce“ Karla Živného. Jediný kruh je úžasně vysoko nad převisem. Spáry všech rozměrů „Živágo“ ovládal naprosto mistrně. Hned naproti na Železné věže jsem měl přesně neuvěřitelných 30 let rozdělanou cestu a dlouho jsem se divil, proč spáru nad kruhem mezi tím nikdo nedolezl. Tak jsme předloni s Pavlem Novákem vyměnili původní tenký kruh zvaný „volant“ (mám ho schovaný i s původní smyčkou, kterou jsem před 30 lety na kruh přivázal) a cestu dolezl. Už bylo prostě načase.

Vracím se okolo Babinského a Prašivců zpět a stoupám ke Lví věži. Co znamenají záhadné znaky vyryté u cesty asi nikdo nezjistí. Ale hezky doplňují onu krásnou pověst o

Bílém mlýně u Jičina a zakopaném pokladu ve skalách nad Lochovem. O kousek dál pod Dívčí věží je vytesaná lysá hlava s vousem. Prý ji kdysi zhotovili rozpustilí studenti Lepařova gymnasia a mělo se prý jednat o Sokrata. Na této kamenné hlavě jsem se kdysi přesvědčil, jak vznikají dávné pověsti. Prováděl jsem tehdy po skalách skupinu dětí z jakéhosi tábora a na dotaz, či že je to hlava, jsem rychle zaimprovizoval a vymyslel jednoduchou báchorku o mnichovi zkameněném za trest za to, že přepadával selky, které tudy(!) chodily na trh do Jičina. Asi za půl roku jsem našel v časopise Květy fotografii této hlavy s článkem, že se „podle staré lidové pověsti jedná o zkamenělého mnicha, který přepadával selky...“ Tak jsem názorně poznal, jak to zřejmě bylo s Jiráskem a jeho pověstmi.

Ještě jeden pohled na SV údolní hranu Dívčí věže, kde se mi před léty společně s kupou starých přátel zdařila cesta (už bych se v ní dnes podělal strachy) a kterou se čerstvě pokouší narovnat Pavel Novák a už stoupám na náhorní plošinu nad skalní město. Z vyhlídky Českého ráje obhlížím zamlžené vrcholy skalních věží. I tady je snad s každým z nich spojená nějaká zajímavost - ať už prožitá nebo odposlechnutá. A protože by to bylo ještě moc dlouhé povídání, tak zase až příště.

Zdeněk Petráň

Fakt je pořád dobrej !

Voda v České kotlině opadla, slunce osušilo veškerou hrůzu podél řek. Trochu jsem pomohl kamarádovi, kterému voda odnesla dům a s hrůzou zjistil, že je zase konec prázdnin a ještě jsem nebyl na Prachově. Jak je mým zvykem, rozhodl jsem se zabít několik much jednou ranou. Povedlo se.

Pátek večer valím ku Praze, sleduji všelijaké zelené vlny a v pohodě se kličkují přes Zbraslav a Modřany na Štrboholskou radiálu. Odtud je to otázka chvíle k odbočce na Jičín v Boleslavi. Jen mám obavy, zda vydrží počasí a najdu spolulezce. Bouda se do lezení zas tolik nehrne, Šimanský sedí v Adru v porotě, Ruda má na sobotu poněkud neobvyklý program. Neděli v zásadě nezavrhuje. Tak to se mi taky hodí.

V sobotu jsem po mnoha letech hodným synkem a pomáhám rodičům na zahrádce. Táta pozvolna upouští od svých přísných zásad vyučeného zahradníka a ochranáře zcelených družstevních lánů proti škůdcům, takže jsem se mohl v záhonech pohybovat poměrně volně a sem tam něco ukopnout nebo vyrýt. Bylo to hezký a vzácný, tak jako před mnoha lety, kdy jsem propadl skalám a horám a pomoc rodičům jsem omezil na minimum.

V podvečer jsem si vyšlápnul na Turistárnu a přisedl si na chvíli ke Špitálovi a Lachtanovi. Honza napájel a krmil nadějněho synka, začíná ho využívat, jako úspěšného předlezce. S Jirkou jsme se několik let neviděli, snažili jsme se o smysluplnou konverzaci, ale nedalo se. On je ten Honza pořád stejně ukecaný, tak jsme to vzdali. Před setměním jsem chvíli poseděl u Krupičky, olízli jsme zbytku Everest whisky (brzo musím zaletět pro novou), dál jsme pokračovali tuzemáčkem. Tentokrát bez následků a tak jsem spořádaně dojel do Jičina.

V neděli měl být den jako vyšitý. A taky byl. Ruda se neutopil (v sobotu sjižděl Labe ze Dvora do Jaroměře), takže nás ráno na prázdném parkovišti vesele vítal Pepa Koťátko několika vtípkami a na otázku, kdo ze známých tady je, odpověděl - akorát Lachtan, ale ne ten Gaston! Po malém pivku u Alice (ta mladičká hubená slečna, točila nám pivo, je prý její dcera. Asi ano, ona Alice byla taky taková a bylo nás víc, kterým se líbila), jsme odešli do skal. Tradiční otázky. Kde začnem, co dáme. Já jako, že tak nějakou pětku, Ruda zase, že třeba Jehlu. No potěš! Pilířek na Rektorky a levou jižní na Hradeckou, to lezu skoro pokaždé. Ale vždycky si tam najdu místo vrcholného soustředění.

Ruda oznámil začátek návratu do skal na příští jaro. Dnes se chtěl jen tak maličko

otestovat. Já nebyl na Jehle od třiaosmdesátého, ale těch pět kroků nad kruhem se nezapomíná. Rudí nastoupil přímou variantou do sedla mezi Čapkou a Jehlou, to ještě nikdy nelezl. U kruhu mě dobral, kupodivu mi to také šlo. Vršek jsme dali jako před lety dvacetipěti. Paráda. Ostří vršku se mi zarývalo kamsi, skály kolem ještě prázdné, klídek, jen na Kočce mladý pár. Historický zápis do knihy se nekonal. Chyběla knížka i tužka. A jestli bych Rudovi nevyradil Palcát, tam taky ještě nebyl. Radit, to já umím, jen si moc ty cesty nepamatuju. Zvládl to taky dobře. Závěrem jsme si dali západní Krákorku. Tradičně jsem uzrával mezi kruhy, tam to lepší nebude už nikdy. V nejlepším přestat. Blížil se čas oběda. U chaty jsem potkal svého učitele a velkého přítele Hyndu Tišera. Obklopen několika vnučaty neskrýval radost nad naším setkáním. Je to dávno od doby našich Jilemnických začátků. On jako mladý primář, já právě dostudovaný doktor. Naučil mě hodně !

V Jičíně jsem se s Rudou rozloučil, jel na svůj domeček do Dvora. Dva roky stavěl, sportoval jen minimálně, zjara překročil padesátku , ale pořád zraje. Určitě se zase vrátí v plné síle. On je fakt pořád dobrej !

Písek 26.08.2002

Mirek N.

P.S. prosím dodat na Jehlu novou knížku a tužku (doufám, že tu popsanou nikdo nešlohnul)

Hurá do Ádru

Tak už mi někdo, kruci, zastavte, smrdím tu už celou věčnost. Jó, z Jičina se vždycky stopuje blbě, za tři hodiny mi jede z Trutnova vlak a já chci ještě stihnout pivo v Lokálce. No konečně, zastavuje mi sanitka, prej musím dozadu na lehátko, čas mi tam ukrátěj dvě sestřičky 90-60-90..... Cha, žádný sestřičky, žádná sanitka, fatamorgána asi, upoconej tařka ve varanovi mě nabízí Úlibice. Lepší než nic. Nakonec i to pivo stihám.

Paštik už čeká ve vlaku směr Adršpach. Ádr, české Yellowstone, mekka pískovcového lezení, oblast, která člověka od písku buď nadobro odradí nebo ho pohltí. Ádr je ale taky Tošovák, Peňák, tunel, nově i zámecká vinárna. Jestli si chcete uříznout ostudu, halekejte na celej lokál jakej jste práškač. Museli byste mít sakra kliku, aby s váma u stolu neseděl nějaký ten Mocan nebo Cikán nebo co já vím, zkrátka většina lidí si tady s lezením zažila svý. A přece se haleká. Patří to k tomu. Vono se zejtra ukáže (a nebo ne).

Paštik sem na začátku prázdnin přijel jen tak na víkend, seznámil se s nějakou místní bandou a protáhl si pobyt na celej měsíc, takže místní poměry zná, ve spárách a komínech se už zabydlel. „Ty vole, celej den pobíháš po skalách, strašíš polský turistky, občas něco vylezeš, vykoupeš se v jezírku, piješ pivo, spíš na ozvěně nebo u kámošky na chalupě...” Hm, jeho nejlepší prázdniny, říká. Trochu ti závidím, prde.

Z vlaku tradá rovnou do pivnice (stejně už je tma) a noc přečkáme na ozvěně.

Ráno stojíme pod Pamětní cestou na Studničkovu věž. Třicet metrů spáry přecházející v komín a dva kruhy na předskalí, potom na vršek. Obtížnost sice "jenom" VIIc, ale jsme v Ádru a já si se spárama až zas tak nerozumím. Je to úžasná linie, od nohou mi stoupá přímá čára až na vrchol. „Hele, jestli pustí, šel bych ji v kuse," povídám. „Che, no nevim," zní odpověď. Nechápu.

Pochopil jsem hned u prvního kruhu. Ani nápad na nějaký OS, vyždímat tričko a dobrat. Stejně jsem pod sebou nechal tu velkou bambuli, kterou budu ještě potřebovat (že by výmluva?). Pěkně si plánuju, jak předám první konec Paštikovi, jako že spravedlivý dělení nebo tak něco, jenže on je proti. Nemá den.

Po chvíli už visím pořádnej kus nad bambulí a ještě větší kus nad Paštikem. Z kapsy vytahuju žabu, cpu ji do spáry a už se jí nikdy nepustím. Rozhodně nepolezu dál, protože se to

nějak rozšiřuje a tak velkou žábu, aby se tam udržela, jsem ještě nepotkal. Po deseti minutách měním názor, rvu koleno a rameno dovnitř a jestli jsem tu skálu rozevřel nebo co já vím, zkrátka najednou mám kruh. Doberu Paštika, ktorej z mého výrazu usuzuje, že když to nahoru nedotáhne sám, tak pak už nikdo. Neochotně teda zalejzá do komína a příští půlhodinku tam setrvá. Ke mně doléhá jenom:

„Au, do piči, au, já si snad utrhnu uši." Co to mele?

„Ty vole, moje uši". Někdo mu tam falešně zpívá, asi. Nechápu.

„Já jsem vod teďka takovej velkej friend". Nechápu už nic.

„Sakra, kruci, ..."

A nakonec konečně: „Dobrý, jistím, pojď."

Na vrcholu mě vítá divný stvoření s docela rudejma ušima:

„Hele, ňák se tak peru s tím komínem a v tom místě, jak se muselo jakoby vylízt ven, mi ustřelila noha a já tam reflexivně narval hlavu. Pěkně nosem napřed. Vono to fungovalo, ale když jsem jí chtěl vyndat, tak se mi srolovaly ušiska a kebule né a né ven. Úplnej friend."

„Ještě že ti tak příšerně odstávaj."

„Se podívej na sebe."

„Seš matlák."

„Tý vole, já málem přijdu o slechy a ty mi budeš ..."

„Jak říkám, ouplnej matlák."

„Hlavně že ty seš krasavec."

„Nech na hlavě, Cabadaj."

atd.

Vlašín

Povídání o jednom převisu.

Předesílám, že autor není hospitalizován v ústavu v Praze-Bohnicích,, Brně-Bohunicích, Kosmonosích ani jinde.

Chodím sám často po práci lézt, odpočinout si, vyčistit hlavu po dvanácti hodinách a tak... Ještěže tu ten bulizník je. Převisem vede jen jedna cesta, ve který se už nějakou dobu snažím, už mě stála dost sil. Soustředuju se na technický problém s maximálním záběrem kam až to jde – vždy jen těsně nad hranu převisu. Znáte to – pouším oči nad převisem, zbytek těla se silou nadoraz pod. Dál nejsem schopen nic nahmátnout ani objevit zrakem, a tak znovu a znovu odskakuji. Naštěstí to tady jde. Na rozdíl od převážného zbytku tohohle údolí – odskočil bych z pár metrů, ale kutálel se suťovou strání samý práh. Ještěže tady dopadám na rovný plácek jen s pár kameny. Tenhle styl – nacvičování – nemám rád. Asi nejsem „in“, ostatně sloveso „pokusovat“ stále odvozují spíše od „kousat“, tak nějak mi to je bližší i stravitelnější – především v lezení. Brzy mě to přestává bavit a tak si říkám: „Radši si vylez jednu cestu normálně a jdi spát. Zejtra zase do šichty... a tohle třeba časem uzraje.“

Taky už se pořádně sešeřilo, neřku-li setmělo. Sotva znatelná šipka s klasifikací V. mi ukazuje cestu. Až po pěti – šesti metrech (u prvního kroužku) zjišťuji, že už jsem to lezl. Začátkem dnešního večera. Je už opravdu mizerně vidět, uvědomuji si to až tady, asi proto jsem to nepoznal už na nástupu. Trochu obtížněji se koutem soukám zpět a říkám si (asi moje zodpovědnější část, či Topdog): „Uděláš líp, když si půjdeš lehnout. Zejtra zas budeš v práci padat na hubu...“ Představa následující více než hodiny dílem pěšky, dílem šalinou a dílem krtkem, co mě dělí od postele, to už bude po půlnoci, no – nic moc. Vracím se zpátky k věcem – patrontašce s botama, svetrem a průvodcem. Klopýtám o kameny – abych viděl na skále bílé šipky označující výstupy, to bych se jich musel čenichem skoro dotknout. Už se vidím

v posteli, v bílý posteli... a je jedno, jestli tam budem veselí podle Gellnera, či tam někoho odstřelí podle Landy... Už bych fakt spal. Procházím pod převisem a najednou mě to do něj vtahuje. Ani si neuvědomuji nástup, jen vzpomínka na sotva znatelnou šipku, římská číslice kvalifikace splynula s temnou jednolitou masou... ruce se pokládají tam, kam mají, a dál bez námahy, lehce... jako když jsem cestou z intru běhával od posledního vlaku z Libuně domů na Trosky, ač mi ve dne seděly trati maximálně do 1500 metrů... Tohle všechno mi dochází až v uklánějící se plotně nad převisem, jíž s potěšením stoupám. Hřeje sluncem, které se do ní celý den opíralo. Převis je kdesi pode mnou, tak dávno...

Stejná kategorie jako kdysi dávno, mohlo mě být tak kolem puberty. To už jsme se s Tatrami vzájemně vážněji oťukávali, co jsme vlastně zač. Snad to bylo na Ganku, na tom ale vůbec nezáleží. Najednou bez jakéhokoli upozornění se žula tak intenzivně rozvoněla... Jako když ped vámi někdo otevře dvířka trouby, kde se peče vaše oblíbené jídlo...

Petr Kořínek

Slobodné kráľovstvo 2002

13.7.2002

V sedm večer odjíždíme z jičínského vlakáče do Vysokých Tater na Chatu pod Rysmi. Sešlo se nás sedm. Číkbi, Čaba, Dastan, Tafran, Ustich, Niebar a Lákža. Cestu do HK zpestřuje děsně ukecanej průvodčí, který má dle svých slov zaručeně nejbohatšího bytného v ČR. Netrvalo dlouho a ocitli jsme se v nádražní restauraci v Pardubicích. Dali jsme 3 rychlý pivsony a už nás vyhodili, páč zavírali. O chvíli později, bohužel už v hale za zamčenými dveřmi restaurace, zjistil Bičik, že uvnitř nechal, pravděpodobně pro ranní směnu, plnou tašku jídla a dobrot, kterými si plánoval doplňovat výživu na chatě. Po marném pokusu prokopnout okno jsme, už značně pod vlivem, nastoupili do rychlíku. Chvíli jsme ještě popařili a poté, asi v jednu, jsme vytuhli. Ve tři jsme zastavili na hranicích a vše probíhalo hladce, až do příchodu slovenského celníka. Zaměřil se na mě a řekl, že podle fotky v pase mě nepoznává a že si mam *zobrať holenie a isť sa na toaletu oholit*. Myslel jsem, že si dělá srandu, a tak sem se na něj blbě tlemil. Poté, co svou výzvu zopakoval, jsem opáčil, že s sebou holenie nemám, a tudíž se nemůžu oholit. Načež kontroval tím, že teda *na najbližšej stanici si vystupim, kupim holenie, oholim sa a pojedu ďalším rychlíkom*. Už jsem se nesmál. Začalo mi lepit, ale mezitím Barnie seskočil z lehátka a šel se drsně vyčurat. Celník vycouval z kupé, ale jen co Barnie zmizel, zase přitvrdil: „*A kam iděť na Slovensko?*“ „No, do Tater lízt.“ „*To nevadí, stejně si musítě vystupit' a oholit' sa.*“ V tom se ale už vracel Barnie ze záchodu a poté, co ho celník zaregistroval, mi vrazil pas do ruky a se slovy: „*Posledný krát, to bolo posledný krát.*“ , zmizel.

14.7.2002

Ze Štrby jedeme zubačkou na Štrbské pleso. Dáváme si vyprošťováka a Bičik nakupuje jídlo. Po hodince ostré chůze dorážíme na Popradské pleso. Opět jedno pivečko a chystáme se dál. Bohužel přichází bouřka a tak se přesunujeme na krytou terasu místního hotelu. Následuje několik dalších piv proložených borovičkou a hrou na kytaru. Déšť neustával a tak jsme museli vyrazit. Jen co jsem vstal mi borovička podrazila nohy. Bača mi otcovsky vyčinil, řekl, ať nedělám ostudu, svlíknu se do slipů a mažu napřed. Z cesty si moc nepamatuju, ale kupodivu jsem na chatu přišel střízlivej. Nahoře už pár dní pobývali bratři Snopkové, takže když všichni vytáhli své nástroje a Bača vylovil tamburínu, rozjel se docela slušnej koncert. Poté přišla Marhulka s Veronikou, zdejší brigádnice, a vidina týdne stráveného výhradně v pánské společnosti a s hanbatým časopisem na toaletě, se začala pozvolna rozplývat.

15.7.2002

Budíček v šest. Většina z nás vypadá jako králíci, kterým chybí očkování proti mixomatóze. Nicméně hned po snídani jsme vyrazili na Voliu vežu. Lezl jsem s Tichusem a vedle nás stoupal Bača, Bičík a Franta. Kupodivu jsme nikdo netrefil předem vybranou a minulého večera v průvodci pečlivě nastudovanou cestu a tak místo Stanislawského za V-, jsme lezli J pilíř za III a Bača s klukama asi nějaký prvovýstup trávama asi tak za II. Před poledním jsme byli na vrcholu, ale jelikož v dáli hřmělo, volili jsme sestup a návrat na chatu. Bouřka nakonec nepřišla, a tak zatímco my jsme dospávali, Tichus šel dolů na Popradský a udělal vynášku. Večer opět pařba.

16.7.2002

Ráno jsme vyrazili opět na Volovku, tentokrát jsme trefili správnou cestu, ale její volba nebyla moc správná, jelikož se jednalo o 4 nadojený převisy + 1 dobrej, což mě ale moc na morálu nepřidalo. Na 3 délce jsme se s Bačou a Bičíkem, kteří lezli cestu vedle nás, sešli na štandu asi 5m od sebe a strach z toho, jak to půjde dál, mě na okamžik přešel ve chvíli, kdy Bača oznámil Bičíkovi, že teď bude tahat on. Bičíkovi ztuhly rysy a ztratil řeč. Pomalu si bral od Bači matroš, zatímco já jsem přemítal o tom, že v Tatrách by se nemělo padat a že třeba i jen 5-ti metrovej pád může být ten poslední, což mi Bača potvrdil a za což mě Bičík odměnil vřelými slovy díky ☺ Následně ke mně dolezl Tichus a propocenej, až nevím kde, mi řekl, že tohle nemá zapotřebí a že jestli zbytek týdne budem lízt takovýhle cesty, je ochoten ho strávit pouze vynáškami.

Večer jsme všichni docela znavený, takže jen tak posedáváme, zatímco venku padaj kroupy a bouří jak o život.

17.7.2002

Zataženo, mlha a poprchává. V úvahu připadají 3 varianty strávení dnešního dne: vynáška od Popradského, výlet pod Galerku nebo výlet přes Rysy do Polska k Morskému oku a zpět. V jedenáct přišel Viktor a řekl, že je potřeba vynést asi 200 kg cukru a ještě něco, čímž bylo rozhodnuto. Po vynášce, mimochodem profesionálním nosičem se asi nestanu, jsme si k večeru vylezli na Velkou Kopku, kde kluci hráli na kytaru a koukali jsme na západ slunce, což bylo fakt super. Večer se zase pařilo.

18.7.2002

Ráno pěkný počasí, takže vyrážíme na Ošarpance. Barniemu je blbě a Bača si ulevuje v sedle. Dnes nefotíme ☺ Nástup vede traverzem přes Český štít a přes Kohútik, dále žlaby přes Vysokou k Dračím věžím a dolů na Ošarpance. Cestou do sedla Váhy nám bere dech kamzík, který suveréně vybíhá středem stěny až na vrchol Českého štítu. Na Ošarpancích tahá Bača cestu v plotnách za VI A1. Za ním jde Tichus, já a Bičík. Na prvním štandu začíná pěkně hřmět a Bičík, který sedí vedle, začíná nervóznět. Taky mi není do smíchu, protože bouřky jdou ze dvou stran a vypadá to, že se nad náma srazej. Nakonec cestu dolézáme, ale pravděpodobně vytváříme rekord v rychlolení. Po slanění se Bača, Tichus a Bičík rozhodnou, že sestoupí na Popradský pleso a půjdou turistickou cestou, páč přes Kohútik by to prý byla v téhle bouřce sebevražda. Já jsem ale línej jít s nima a tak se rozhoduju pro druhou variantu. Snad to stihnu. Kluci mi popřáli hodně štěstí, plácli něco o memoriálu a mazali dolů. Taky jsem neztrácel čas a valil zpátky. Najednou z doliny přišly mraky, ztratil jsem mužiky a byl jsem v pr.... Samozřejmě, že jsem si cestou na nástup nepočítal, přes kolik žlabů jdeme, a tak jsem poloběhem postupoval dál a výš. Když už to vypadalo fakt blbě a začalo mi dost lepit, tak se to na chvíli otevřelo a zjistil jsem, že jsem skoro na Českém štítě a že Kohútik je ještě o dva žlaby dál a o dost níž. Od něho jsem pak sjel do sedla jako blesk. Na chatu jsem dorazil společně s prvními kapkami bouřky. K večeru dorazil Bača s klukama a byli docela šťastní, že mě vidí. Na Popradském se totiž dohadovali, kdo půjde říct našim, že to nedopadlo dobře. Trochu jsme to večer zapili.

19.7.2002

Ošklivo, mlha. Po krátkém dohadování jdu se Standou na Volovku, Franta s Pilkou na túru a ostatní na vynášku. Cestu jsme vylezli v poklidu, byla to Štáflovka za V- , a vrátili se na chatu. Dali jsme postelový pilířek a mezi tím přišli kluci. Večer proběhl jako obvykle ☺

20.7.2002

Dneska je fakt hnusně. Poprchává a je mlha. Vzhledem k tomu, že zítra odjíždíme, nás to dost štve. Rozhodujeme se alespoň jít na výlet přes Rysy do Polska k jezeru Morske oko. Na Rysech začalo lejt jako z konve, ale nedali jsme se odradit. Dole pod Rysmi nás překvapili polští celníci, ale kupodivu vše proběhlo bez problémů. V hospodě u jezera jsme si dali polévku a hlavně pokoukali po holkách. V tu chvíli jsem se fakt začal těšit domů, pln očekávání, že má nová láska vřele ocení desítky zamilovaných esemesek, které jsem jí během týdne posílal ☺ Při zpáteční cestě zjišťuju, že do 100% vlhkosti se goráčová bunda fakt nehodí a na chatu přicházím úplně such. Večer se zapisujeme do knihy návštěv a následuje závěrečná party.

21.7.2002

Balíme, kupujeme trička a po ujištění personálu, že nás tady vždy zase rádi uvidí, opouštíme Viktorovo Svobodné království a vracíme se zpět do reality. Cesta dolů proběhla bez závažnějších problémů, akorát Franta se skoro od Popradského vracel zpátky na chatu, protože tam zapomněl bundu. Na Štrbském máme sraz s Marhulou, poléháváme na trávniku, usrkáváme pivo a s nostalgií naposledy koukáme na kopce za námi. Ve Štrbě máváme ubrečený Marhulce se slibem, že ji budem často psát a odjíždíme směr domov. Kromě drobných příhod, mezi které počítám i to, že mě opět nechtěli pustit přes hranice zpátky do Čech, skoro bitku se slovenskejma dělníkama, kteří si hráli na maséry v našem kupé (na jejich obranu musím říct, že na dvě lehátka měli rezervačku) a v neposlední řadě pruvodčího půlnoční výkřik: „Zavřete si sakra to kupé, ten smrad jde po celým vlaku.“, se na zpáteční cestě nestalo nic zvláštního.

Takže v létě snad opět: „Hurá do Tater.“

Žalák

Roháče - lyžovačka, pohoda.

Po několika letech jsem vylákal Rudu ke společné akci. Mladší už nebudem, blbnout možná začneme ještě víc, takže – dokud to jde, hurá na hory.

Přijal jsem pozvánku svého nového přítele Míry Heczka z Beskyd a vyjeli jsme na týdenní rekreační pobyt na Žiarskou chatu. Vstoupili jsme do společenství lidiček všeho ražení, všech věkových kategorií a profesí, které spojuje Lysá hora v Beskydech a více než dvacetiletá tradice pravidelných jarních pobytů na chatě v Roháčích. Je běžné, že na kopec spolu stoupá děda s vnukem, táta s dcerou, lhostejno zda třicetiletou, či sotva pětiletou.

Ruda Klíma je skialpinista v mých očích věhlasný, já a můj kamarád z Písku , Honza Cimický, jsme spíše statovali a s obdivem sledovali, co se dá také na lyžích sjet. Po večerech jsme promítali diáky a videa z akcí, které jsme absolvovali v horském prostředí v nedávné minulosti. Za dne jsme stoupali na sedla a vrcholky lemující Žiarskou dolinu, sjížděli všemožné žlaby , abychom se zase navečer sešli na chatě a po večeri dali něco kultury, piva a srdnatě odolávali přetlaku všech možných destilátů zdatných lyžařů a konzumentů ze Severní Moravy.

První tři dny jsme se potýkali s nepřízní počasí, odměnou nám bylo několik sjezdů v hlubokém prašanu. Radost byla kalena snad jem malým detailem - nebylo vidět kam vlastně sjíždíme. V pondělí po večeri nás většina prošla dokonalou očištěnou , kdy jsme vyprázdnili nepočítaně lahví slivovice a vykřičeli hlasivky známým repertoárem .Tím jsme

pravděpodobně získali na svoji stranu místní božstva a po zbytek týdne jsme se oddávali sluneční lázni. Silný vítr v předchozích dnech bezpečně udusal velké množství nového sněhu a tak podmínky byly pro ty, kteří znají , ideální.

Takže, co jsme prováděli :

Sobota 23.3. - Smutné sedlo 1962 m sjezd ke Žiarské chatě (zataženo, víchr)

Neděle 24.3. - špatné počasí, lyžování kolem chaty a na sjezdovce

Pondělí 25.3. - totéž , Ruda šel do doliny studovat socioekonomické podmínky u bratrů

Úterý 26.3. - Žiarské sedlo 1917m , Smrek 2071m, Baranec 2184m a nádherný sjezd k chatě, Ruda Klíma, Mirek a Marek Heczkové Centrálním žlabem , já jak to pustilo!

Středa 27.3. - Hrubá kopa 2166, Tri kopy 2136 sjezd z Hrubé kopy

Čtvrtek 28.3. - Velký okruh. Lučné sedlo, Spálená dolina, Adamcula, Tatliakova chata, Tri kopy. Sjezd z Lučného sedla do severní doliny absolvoval pouze Ruda, já jsem prvních dvěstě metrů opatrně sestoupal na mačkách a s piklem. Sklon neměl daleko k padesáti stupňům.

Pátek 29.3. - Žiarské sedlo, Smrek a sjezd Centrálním žlabem (v horní části jsem taky kus raději sešel po svých)

Shrnutí: skvělá akce, zajímavá parta lidiček, pořizovací náklady více než kulantní (3000 SK s polopenzí), vítané a prospěšné promytí mozků , ledvin a nadledvinek.

Informace o chatách, počasí , ubytování na Slovensku www.hory.sk

Takže , nalákal jsem Vás?

Mirek Novotný
mirdanov@wo.cz

Hruška v zimě

Tak konečně, vyřážíme. Je neděle večer 10.3. a servery s předpovědí počasí slibují v oblasti Mont Blancu tři dny pěkného počasí. To by nám mělo v pohodě na náš plán stačit. R.Kuchař to v létě vylezl za jeden den.

Naším cílem je vylézt ve stěně Brenvy Hrušku, o které výše zmíněný píše ve své knize Deset velkých stěn. Ráno dorážíme do Chamonix, zjišťujeme počasí a hurá lanovkou na Midi. Spolu s další, snad stovkou lyžařů, docházíme na platičko pod vrchní stanicí lanovky. Všichni nasazují lyže a sjíždějí po ledovci zpátky do Chamonix. My se kousek vezeme s nima, ale za chvíli se odpojujeme, nasazujeme tuleně a stoupáme po pláni pod Velkým Kapucínem k chatě Fourche, odkud se do cesty nastupuje. Pod hřebenem, za kterým se skrývá bivak bouda, necháváme lyže a poprvé vytahujeme pikle a vzlínáme nahoru. Boudu v pohodě nalézáme, ale po poradě jí opovrhujeme a pokračujeme dál, přes další ledovcovou pláň na další hřebínek. Tam hrabeme plošinu pro bivak a seznamujeme se se Stříhounovým nejčastějším přáním pro dalších pět dní: „pořádně se zakopat !“.

Vaříme, odpočíváme, někdo kope jeskyni, prostě pohoda. S Dušanem přemítáme, jestli do toho půjdeme, protože kvůli sněhu nejsme zrovna nejrychlejší. Jeskyňář se do rozhovoru nezapojuje, má dost práce. Necháváme rozhodnutí na zítra a soukáme se do spacáků,

Ráno je krásně, takže první, co si oblíkám, jsou sluneční brýle. Rozhodujeme se nalehko zkusit pár dýlek a uvidíme. Stříhoun se zatím dá dohromady, přečtená chřipka mu dělá problémy a než se vrátíme, tak něco uvaří. Po pár dýlkách se vracíme a jdeme do toho.

Super počasí, klid, pohoda v mysli a děsná dřina. Na dálku vybíráme další místo na bivak, na „támhleto hřebínku“. Plány nám však překazí lavina, která se přes náš hřebínek za deset minut přežene. Není zrovna malá, my uznáváme nevhodnost výběru a bivakujeme namáčknuti u skalní stěny. V průběhu dne a noci vidíme a slyšíme dalších cca deset lavin a znovu přemýšlíme o smysluplnosti našeho snažení.

Čekáme na svítání a znovu, tentokrát s definitivní platností, se rozhodujeme do stěny nastoupit. Překonáváme dva lavinové žlaby a jinak poklidný průběh slunečního dne narušuje pouze Střihoun svým poněkud zcestným návrhem. („vid' Střihoune“) Návrh se zamítá a my se ocitáme pod nástupem Hrušky. Vaříme a ještě nenavázaní popolízáme k prvnímu štandu. Cestu nám zpestruje prachová lavina, která se přes nás převalí. Dušan se Střihounem se střídají na prvním a já si důvěrně tykám s jumarem. Některé délky fakt nejsou zadarmo, ale odpoledne je Hruška bez výraznějších problémů za námi. Teď následují cca 50° až 60° ledíky a sněhy ve kterých dostávám šanci já.

Za tmy dolézáme pod obrovskou trhlinu pod kterou bivakujeme. Střihoun opět kope jeskyni a pro samou práci ani nemá čas se najíst. V noci začíná sněžit a foukat. Vstáváme ve 3:00 a brodíme se po pás ve sněhu podél trhliny do míst, kde nebude tak převislá a půjde přelézt. To místo nalézáme a při navazování ztrácí Dušan v prachovém sněhu vrchní rukavice. Přelézáme trhlinu a následuje monotónní postup v ledu, kde jsme doufali, že bude sníh.

Je mlha, že na sebe moc nevidíme, vítr s námi u štandů mlátí ze strany na stranu, občas nás přejede menší lavinka, led z vnitřku šroubů už nejde dostat, takže místo abych je šrouboval, tak je tam všechny dotloukám, závit nezávit, zkřehlé ruce občas nemají ten správný cit pro manipulaci s matrošem a tak ve vypjatějších situacích strkám karabiny do pusy. Víím, že to není dobrý nápad, ale teprve když mám celý jazyk krvavý tak se těchto chyb přestávám dopouštět. K večeru ale mlha mizí a my konečně vidíme vrcholový hřeben. Po chvíli ho zdolávám a ještě stíhám shodit na Dušana lavinu.

Konečně, vylezli jsme to. Zpátky je to přes vrchol Blancu a já chci ještě dnes dojít na bivakovací chatu Valotte, protože tuším možné problémy s prstama u nohou. Dušanovi už slušně stačily omrznout prsty u rukou. Střihoun se chce zakopat.

Trhám partu a pokouším se po vrcholovém hřebínku, zalitým v nejtvrdějším vodním ledu, co jsem kdy zažil, dostat na vršek a přes něj dolu na Valotku. Po chvíli se pro nemožnost postupu v tomto terénu vracím. Společně se ukládáme na nevelké poličky ve velmi strmém svahu a trávíme zde noc. Já si ještě vařím, protože mám příšernou žízeň. Nedočkávě házím do vlašné vody šumivý mult'ák a piju. „Fuj“, mult'ák mi nesedne, chci ho nalít do termosky, ale ta je zamrzlá a já mám takovou chuť na čaj, že musím ešus vylít, abych měl v čem uvařit čaj. Činím tedy tak a chci zapálit vařič, abych mohl uvařit ten vytoužený čaj. V tomto snažení pokračuju ještě dobrou hodinu, ale nedaří se, nefungují zapalovače. Ten hnusnej mult'ák, kterej jsem vylil, bylo to poslední, co jsme si uvařili.

Ráno se vydáváme na cestu přes vrchol, ale nedojdeme ani do míst, kam jsem došel já včera, potvrzujeme si nemožnost chůze po mírně nakloněném tvrdém vodním ledu a rozhodujeme se volat vrtulník. Dušanovy prsty vypadají úžasně, i přesto však tahá z kapsy mobil a protože neznáme číslo na záchranku, rozjíždí mega akci Zachraňte Prachováky. Nejtěžší prý bylo přemluvit kolegy v práci, že to myslí fakt vážně a že to s tou záchranou není sranda. Nakonec se akce o nalezení čísla zdaří a Dušan popisuje místo, kde se nacházíme, francouzskými záchranářům. K naší smůle se zvedá mlha, začíná foukat a my lehce tušíme, že nám to trochu komplikuje situaci.

V tom zazvoní Dušanův mobil: „Čau vole, koukej zejtra přijít na fotbal, hrajem vod čtyř“. Jaká byla odpověď však netuším, odnesl ji poryv větru. No a tak sedíme, čekáme, přemejšlíme, nemyslíme a hlavně doufáme. Včera se navečer rozjasnilo a třeba to bude tak i dnes. Kolem 18 hod je počasí pořád stejný a nás tedy čeká další bivak na tomto nehostinném místě. Zaléháme a každý si řešíme vlastní problémy jak strávit noc. Dušan nemá karimatku, ta zmizela v dolině a tak uléhá na lana a na Střihouna. Ten není zrovna nadšen, ale statečně drží aniž by vznesl námitku. Všichni spíme v botech, protože bychom si je ráno těmi zmrzlými rukama neobuli. Můj hlavní problém jsou prstíky na nohách.

Noc popisovat nebudu, neboť byla nejdělsí co jsem zažil a popsat ji by bylo hrozně dlouhý. Ale po noci vždycky následuje ráno a i v našem případě tomu nebylo jinak.

Ráno bylo krásný. Mrazivý, ale krásný. Krásný proto, že telefon ještě chvílku fungoval a Dušanovi se podařilo ještě jednou potvrdit naši situaci záchranářům. V půlce toho hovoru telefon fungovat přestal.

Krásný taky proto, že do hodiny po tom hovoru jsme uslyšeli vrtulník.

A krásný taky proto, že nás v těch obrovských horách našel a snesl nám anděla. Tím byl italský záchranář, který k nám byl spuštěn na navijáku a hned začal jednat. V první řadě nás nekompromisně zbavil věcí, které by mohl vztlak vrtulníku vyzdvihnout do vzduchu a způsobit vrtulníku potíže. V překladu to znamená to, že nám vzal ždáráky se spacákama a věcmi, co jsme měli uvnitř a zahodil je do doliny. Ve skrytu duše jsem doufal, že to samé se nestane s mým baťohem, který skrýval mnoho drahých věcí, mimo jiné i Roubičův foťák za 20 litrů. Ačkoliv jsem si byl vědom toho, že kdyby ten bágl chtěl zahodit, tak bych absolutně neprotestoval. On byl v tu chvíli anděl a andělům se neodporuje.

Pak následoval božský pohled z lana navijáku, visíce pod vrtulníkem, na ty krásný hory všude okolo. Z letiště nás odvezli do nemocnice v Aostě v Itálii. Když nás ošetřili a nechali na chodbě, než nás odvezli na rentgeny, krevní testy, EKG, KGB, THC a jiné, všimnul jsem si na digitálním ukazateli datum. Bylo 16.3. a přesně před sedmadvaceti lety jsem se ve městě Chomutov narodil.

Pro Dušana a mě pak už následovala jedenáctidenní pohoda na nemocničním oddělení „vascollare“, šťastnější Stříhoun byl doma už pátý den. Naštěstí se ty naše omrzliny pěkně doplňovaly, já nemohl na nohy, ale měl jsem pohyblivý ruce, Dušan chodil, ale nemohl nic dělat s rukama. Takže, když jsem šli na kapučíno, Dušan to „došel“ objednat, poslal za mnou servírku a já jí „podal“ peníze. Dokonalá symbioza.

V závěru podobných článků se píše faktografické údaje o cestě a různá poděkování. Ani já se tedy nebudu odlišovat.

takže: cesta Hruška, stěna Brenvy v oblasti Mont Blancu

celkem 5 bivaků cestou nahoru, cesta dolů trvala cca 15 minut

teplota posledních dvou dní podle meteorologů - 20°

lezci: Dušan, Stříhoun a Mrazík

Obrovský dík chceme tímto projevit všem lidem, kteří nám jakkoli pomohli. Opravdu děkujeme !

Hore zdar

Mrazík

Kurz instruktorů Alpenvereinu Klettern - Alpin Innsbruck

Vzdělávání probíhalo ve třech blocích.

29.5. - 2.6.2002 - Všichni přihlášení přijeli k přijímacím zkouškám pod Martinskou stěnu u Innsbrucku. Instruktorový sbor složený z horských vůdců pozorně sledoval naše počínání při chůzi ve strmém svahu, technice vázání uzlů a lezení na cvičné skále ve čtyřkové cestě. Lezlo se k prvnímu štandu a poté každý slézal zpět asi deset metrů, vypínal se z expresek, aby nebyl jištěn shora. Po tomto vystoupení naše řady značně prořídly, opustilo nás šest lidí.

První blok byl převážně teoretický, zalezli jsme si pouze při přijímačkách, poté jsme trávili dlouhé hodiny v posluchárnách - sportovní biologie, první pomoc, historie sportu, právní otázky horolezectví. Fyzicky jsme se vyřádili v tělocvičnách a na hřišti při praktickém provádění různých treninkových postupů.

26.6. - 30.6. 2002, tentokrát jsme si dobře zalezli. Prakticky jsme procvičovali techniku na zajištěných cestách (ferratách) nad Innsbruckem i v Otztalu, lezení na umělé stěně - hala Tivoli a Klettergarten. Jištění, záchranné techniky. Večer pak opět teorie 17.30 - 20.00. Meteorologie, pedagogika, riziko v horách, fyzikální základy jištění, první pomoc.

27.7. - 2.8.2002 , poslední díl školení, zakončený zkouškami, probíhal v Lienzerských Dolomitech na Karlsbaderhutte. Od neděle do čtvrtka lezení na okolní štíty (Rote Turm, Kl. Gr. Teplitzespitze, Gammswiesen Sp. ...) cestami klasif. III - V . Lezli jsme ve skupinách po čtyřech lezcích spolu s lektorem . Střídali jsme se v rolích vůdců a klientů. Odpoledne po návratu na chatu probíhal rozbor našeho snažení. Po večerech opět přednášky: práce s mapou, orientace, bezpečnostní opatření . Příprava referátů. Každá skupina dostala téma k vypracování (plánování túry, bezpečnost na ferratách, problematika lezení na cvičných stěnách, metodika lezení pro začátečníky). Koncem týdne jsme pak ostatním přednášeli a předváděli naše znalosti . Skupiny se střídaly v prezentaci předpovědi počasí. Na chatě není internet ani nevyvěšují tří denní předpověď, jak bývá zvykem. Zachraňoval nás dobrý signál mobilního operátora.l.

S blížícím se pátkem jsme ještě pilovali záchranné techniky, prusíkování, vázání uzlů. Kdo neměl teorii přečtenou doma , během kurzu nestíhal. Pro sportovní biologii a treninkové metody jsme si měli vypracovat seminární práci, kterou jsme během zkoušek obhajovali

Celý pátek 2. srpna probíhaly závěrečné zkoušky. Ve dvojicích jsme obcházeli jednotlivá stanoviště. Záchranné techniky, budování jistících stanovišť (štandy), práce s mapou , první pomoc, treninkové metody. Potili jsme se od osmi ráno do tří hodin odpoledne.

Konečný výsledek - 19 nových instruktorů, dva si musí zkoušky ještě zopakovat. Věkové rozmezí 27 - 57 let , tři ženy. Velmi kvalitní instruktorský sbor vedený Michaelem Larecherem, ten je vedoucím vzdělávání celého Rakouského Alpenvereinu a Wernerem Kandolfem, profesorem tělovýchovného institutu BAFL v Innsbrucku, nás nešetřil. Kamarádství na laně bylo během zkušebního dne nahrazeno přísností a objektivitou rozhodování.

Z Českých zemí jsme absolvovali dva. Josef Šimůnek , ano ten známý výškový horolezec a já. Zdokonalili jsme se ve všech výše popisovaných aktivitách, zdokonalili jsme se také v němčině (pro záchranu jsme se utíkali k angličtině , což nám bez námitek tolerovali). Získali jsme certifikát opravňující k vodění po skalním terénu do IV. st. obtížnosti a po ferratách.

Dost podstatně jsme rozšířili obzory poněkud sebestředným Tyrolákům, kteří na nás v první polovině kurzu nahlíželi jako na bytosti ze vzdálených galaxií. Stálo nás to hodně povídání přesvědčit je o tom, že kdesi v rovinách kolem Vltavy a Labe se dá lézt kvalitně a metodicky správně.

Závěrečná dia show Šimanského o expedicích na Makalu a K2 prolomila poslední náznaky nedůvěry a odjížděli jsme s dobrým pocitem. Noví přátelé, nové obzory , nové možnosti.

Mirek Novotný

Užitečné informace pro zájemce o školení instruktorů.

Ve dnech 28.5. - 2.6. a 25.6. - 30.6. a 28.7. - 3.8. proběhlo třídní školení instruktorů Rakouského Alpenvereinu. První dva díly se konaly v Innsbrucku v institutu SPORTAKADEMIE BAFL na Universita Innsbruck. Školení bylo zaměřeno na teoretickou a praktickou část vedení horolezeckých túr v Alpských oblastech do stupně obtížnosti 4 až 5 UIAA. Školení se zúčastnili Josef Šimůnek a Miroslav Novotný.

Dne 3.8. jsme složili před rakouskou státní zkušební komisí zkoušky a stali jsme se tak vůbec prvními Čechy, kteří získali takovéto vzdělání v oblasti vedení horolezeckých túr v alpských oblastech. SportAkademie BAFL vypisuje každý rok tyto kurzy v okruzích:

- Sportovní lezení
- Alpské lezení

- Ledovcové a vysokohorské túry (toto školení absolvovali v loňském roce již také dva Češi)
- Skialpinismus a vedení lyžařských túr.

Přihlásit se lze v sekci Alpenverein u Innsbrucku nebo u CK Alpy p. Jirásko. Podmínkou je členství v OEAV.

Školení doporučujeme pro ty, kteří se chtějí věnovat vedení túr v jakýchkoliv oblastech.

Josef Šimůnek

Jako v jiném světě

Začátkem prázdnin dostoupila bojová nálada mladších lezců vrcholu. Musíme dát nějakou pořádnou stěnu, pořád se trtáme na těch našich Jickovicích. Jasný, stačí naznačit, jsem pro každou špatnost, pokud na ni mám čas a peníze. Třicet let listuji v knize Im extremen Fels, sto skalních výstupů v Alpách. Koupil jsem ji v Hradci za idylických studií medicíny. Všechno již nezvládnou, ale do dvacítky jich mnoho nezbyvá. Že bych se dral do nějakých VI A2, toho bylo dost, ale klasické pětky, lehčí šest, proč ne. Znáte tu krásnou linii zářezu na malý Lafatscher. Zleva hladká plotna, zprava kout tvaru hyperboly. Dnes za VI-. Předlezci budou, proč tedy ne. Na tom správném konci lana ještě ledaco dokážu.

5. července vyrážíme směr Karwendel. V Hall in Tirol můj máme krásné budovy blázince a kláštera, parkujeme na konci placené cesty. Nádherný letní den, parno, vláčíme se pod neformálními a těžkými bágly do sedla Lafatscher, mezi Speckkar Spitze a Lafatscherem. V sestupu na chatu Hallenangerhaus můj máme věhlasnou stěnu Speckkaru s mnoha moderními extrémními výstupy.

Chata byla téměř prázdná a přijetí chatařem přímo šokující. Jasně, pohoda, klidně, žádný problém. To byly odpovědi na mé dotazy. Rádi bychom spali čtyři noci na lágru, velkou konzumaci vám neuděláme tak za pivo a kafe, můžete nám ukázat, kde si můžeme vařit na plynových vařičích. Na důkaz, že to s konzumací piva myslíme vážně, jsme si každý hned dvě dal. Hele, já vám otevřu Winterraum a tam si můžete klidně vařit, teče tam voda, je tam všechno. Jasný, nic lepšího jsme si přát nemohli. Díky.

Georg Fankhauser se jmenuje ten chatařský zázrak. Má pěknou manželku a dva kluky, kteří řádili kolem chaty jako Chip a Dale, ale každého slušně pozdravili. Takže když jste z Čech, tak dáte Českou plotnu? My asi ne, možná tady mladíci, odvětil jsem. Georg lezl většinu cest v okolí. Potěšilo ho, že znám všechny autory této přelomové cesty a že jsem dokonce ze stejného oddílu jako Pavel Krupka a Honza Ďoubal. V té době, kdy cestu vyráběli, jsem se blížil ke svému prvnímu himálajskému vrcholu na Krkonošské expedici.

Předpověď na sobotu nebyla zcela ideální, odpoledne bouřky. Neváhali jsme a dříve než ostatní nocležníci, lezců bylo minimum, jsme naběhli do dolní části Speckkar Spitze. Petr a já jsem si vybrali Burratiho pilíř V+, Vašon s Bohoušem Buhldurchschlag VII- a Michalové Eiertanz VII-. Pilíř je v podstatě soustava komínů a spár, pět délek, dobře odjištěných. Kluci si s Buhlovou cestou také poradili s přehledem, ještě jsme jim stihli poradit sestup a bylo jasné, že za sucha na chatu nedojdeme. Michalové si ze sedmičky dělali desítku, po dvou délkách slanili a pokusili se nalézt do Buhla, ale to bylo v době, kdy my jsme již dávali pivko na chatě. Přišli promočení a s lehce nabouraným sebevědomím.

Chatař se nebránil konverzaci, zajímal se i o nás, co jsme vlastně zač, co jsme kdy lezli a co děláme. Při druhém pivu sundal ze skříně papírovou krabici se starou, v kůži vázanou knihou túr. Rázem jsme se ocitli v historii. Od roku 1926 jedna kniha, každý prvovýstup, každá událost, včetně začátku a konce války. Tři strany Buhlova škrabopisu zápisy místních borců Vigla, Zaka. Hledali jsme česká jména. Ve třicátých letech Olda Vanicek, Carl Bucek, marně jsme pátrali po popisu České plotny. Škoda. Jen první přelez

Heinzem Zakem je řádně zdokumentován. Krasopisné projevy klasiků dvacátých let zvolna přecházejí v neurovnaný styl počítačových generací.

V neděli celý den přšelo. Nálada borců poklesla, kamarádi museli být další den v práci a tak se po snídani rozloučili a pod hustými provazy deště zmizeli v mlze. Prognoza na další den byla nadějná a já s Petrem jsme měli dost času.

Vyšli jsme na vlastivědnou procházku do sedla naproti Lafatscheru. Dokonce jsem na krátkém úseku pod sedlem chytil signál a obratem přijmul a předal několik SMS. Blbost? Snad ne, vědět, že jsme v pohodě, potěší. Kolem třetí odpoledne spadly poslední kapky a do večera paráda. Tlak stoupá, bojová nálada se vrací. Georg potvrzuje stabilní počasí na pondělí. Před večeří jsme si zašli maličko potrénovat na zajištěné cesty v Durchschlagu. Je to pět minut od chaty, jedno až dvoudélkové cesty od 4 do 7. Příjemné lezení, v našem případě ne zcela suchým terrainem.

Před setměním jsem dlouze studoval fantastický zářez Lafatscheru. Kolik roků jsem ho viděl jen na fotce, nevím, ale od prvního pohledu mi nedal spát. Dáme ho! Petr byl lehce nervózní. Na skalkách několikrát naznačoval, že by si rád dal zase nějakou velkou stěnu, ale ve skutečnosti ho ta velikost docela zaskočila. Spali jsme jako na hrachu.

V šest ráno jsme ukrajovali první délku v nástupu pod kout. Spodní partie je lehký pochod šotolinou, ne tak strmý, aby se muselo jistit, ne tak položený, aby se nadalo něco shodit na hlavu. Nic nedrží, jak říká přítel Těšitel - Leninova suť - taky večně živá jako jeho učení. Počítal jsem, že ve slavné a lezené cestě bude kvalitní jištění na standech a občas i mimo. Dost velký omyl. Štandy ze starých skob, pravda, obvykle dvě, ale určitě pamatují Buhla a možná i prvovýstupce.

Kout se pozvolna blížil vertikále, radostně a s přehledem jsem přelezl několik čtyřkových a jedno pětikové místo. Poslední dvě délky jsou šestkové, nevypadaly nikterak odpudivě. Petrovi cesta nesedla a tak s povděkem přijal roli nosiče báglu. Naběhl jsem do šestky, přesvědčen, že si z ní udělám A jedna. Tak patnáctmetrů to šlo. Dobrý lezec získá skobou, nebo klínem až pět metrů. Yosemiteké triky se nezapomínají, tak jsem se ocitl nad poslední skobou dva metry a zbývaly tři metry hladké koutové spáry, ještě ne komín a už ne šířina. Nic tam nenamontuješ, kolem to neobležeš, prostě musíš za to vzít pěkně čistě! Jo, hoši, tak jsem dal tři pokusy o náznak, hodil si lano do slanění z poslední skobky a nejhezčí závěrečné délky jsme obešli starou klasickou čtyřkovou cestou. Škoda, že jsem tam neměl nějakého předlezce.

Dostali jsme se do bludiště volně ložených almar, kde se na délce s obtížemi dala jedna smyce kolem lokru. Baletil jsem opatrně a vzlínal podle citu, nikde žádný orientační bod. Občas uklidňující skoba. Opustit ponurou severovýchodní stěnu znamenalo nalézt průstup velkými převisy. Nabízelo se jediné logické místo. A jestli tam nenajdu skobu, tak dáme ruce hore a necháme se odnést. Dosmekal jsem se po vlhké plotně k převisu, dobrý, hned tři skoby po metru a pak už jen padesát metrů na hřeben. Přehoupli jsme se na sluneční stranu s úlevou, zvládli jsme to. Ne úplně za jedna, spíš tak dobrá trojka, ale máme to.

V sestupu jsme sledovali nenápadnou stezičku a sem tam mužíka. Boty jsme drbali o miliony ostrých šutrů. Na první trávě jsme se zuli a chvíli poseděli. Počasí vydrželo až do večera. Uvařili jsme něco z vlastních zdrojů a hojně doplňovali tekutiny rakouským pivem. Večer mi Georg přinesl pamětní knihu opět. To chce zápis! Letos se kout mockrát nelezl. Bylo mi moc hezky, ale ani důležitost okamžiku mě neosvítla a písemný projev jsem vyvedl v kvalitě "doktor standard".

V úterý 9.července jsme po snídani vyrovnali účty s familií Fankhauser, popřáli si hodně zdaru a rozloučili se s krásným a přívětivým místem v Alpách. Doufám, že Georgovi a jeho paní pohostinnost ještě dlouho vydrží. Věřím, že se nenajde nikdo z našinců, kdo by zadal příčinu k dramatické změně tohoto téměř pohodového stavu.

Mirek Novotný

Návrat do Tibetu

Vrátili jsme se ze zájezdu na K2. Po návratu jako by se nám všechno začalo sypat. Najednou jsme přišli o firmu a vlastně do dneška nevíme proč. Náš bývalý kolega si asi pomohl, ale nám spadly do klína jenom problémy. Začínáme znovu, pokolikáté už. Myšlenky na nějaký zájezd jsou ty tam. Do toho přichází stěhování našeho obchodu NAMCHE a další změny. Je to snad znamení, už to nemáme dělat dál, jakoby nám ty hory říkaly, že už toho bylo dost. Je pravda, že od roku 93 jsme měli za sebou až do Kádvojky osm výprav na velký kopec a to by utahalo asi i vola. Seděli jsme s Boudou v kanclu a přemýšleli, co dělat. Jasně, rozběhnout znova prodej bot Trezeta, začít normálně fungovat. Napadlo mě, že uděláme zájezd na kopec, který známe. Volba padla na podzimní termín roku 2002 na Shisha Pangmu. Byli jsme tam už v roce 95, já byl dokonce na vršku a den po mě i Skřivan (kde mu je konec). Podařilo se mi to sjet na lyžích z trojky, takže dobrý pocity. Udělali jsme si rozpočet, což není po těch letech tak složitý, a vystavili to na náš web a tu a tam roztroubili do světa.

Původní plán byl takový, že uděláme „otevřenou“ výpravu na Shishu a potom se sebereme a pojedem zkusit alpsky Cho-Oyu. Lidi se docela hlásili, naše podmínky byly jasné, lezeme bez umělého kyslíku, bez podpory šerpů, nepočítáme-li mě a Lhakpu a chceme, aby každý účastník měl zkušenosti minimálně s vyšší šestitisícovkou a nebo ještě lépe se sedmitisícovkou. Nakonec se sešlo šest zájemců, z nichž vlastně jenom jeden nesplňoval kritérium výšky. Trošku jsme zkrouhli rozpočet, protože byl postavený na osm lidí, Bouda zabalil jídlo a další nezbytnosti, kluci si přivezli lyže a další vybavení, poslali jsme to cargem přes našeho kamaráda Karla z DM Cargo a jeli jsme.

Sestava byla opravdu různorodá, vedoucí zájezdu jsem byl já, dále následovali podle abecedy Gabo Adamec, Karel Čuda, Petr Hnojna, Martin Kratochvíl, Petr Novák, Milan Sedláček a jako lékař Roman Vrbka. Odletěli jsme začátkem září přes Dillí do Kathmandu. Martin zde je jako doma a tak provázek kluky a já jednal s Pasangem o toku peněz tak, abychom byli schopní ten zájezd finančně ukočírovat. Zadařilo se, cargo přiletělo taky v pohodě, takže hurá na kopec. Kluci se hodně těšili. Snažil jsem se, aby veškeré záležitosti proběhly co nejvíc v pohodě, takže cesta na čínskou hranici proběhla bez problémů, odbavení taky a už jsme v Tibetu.

Byl jsem tady naposledy před sedmi lety a první hraniční vesnička Zhangmu se opravdu změnila. Místo bahna je zde asfaltka a nevěstinců s červeným světýlkem je tady asi desetkrát tolik než před tím. Čínských vojáků je tady spousta, takže kde je poptávka je i nabídka. Bydlíme v podobném hotelu jako předtím, akorát jídlo, které máme na cestě do Base Campu v ceně, je perfektní. Minule jsme museli vytahovat sudy s jídlem, ale teď nám vyvážejí jako u maminky. Martin, zvyklý ze svých treků, který natáčí a prezentuje v ČT na poněkud spartánský způsob „čundrování“ po Nepálu, je úplně vedle z organizace výpravy. Jedeme klimatizovaným džípem Toyota přímo do Base Campu, máme spousty jídla a vůbec všechno funguje. Kluci tomu začali říkat zájezd ROH. Jenom jsem se smál, to nejtěžší teprve přijde.

Do čínského základního tábora se dostáváme v pohodě a bez problémů. Aklimatizace začíná postupně. Někomu je blbě, ale nejhůře je na tom asi Roman, náš doktor. Po dvou dnech v čínském táboře odcházíme nahoru do základního tábora, který je ve výšce cca 5.500 metrů. Cesta po náhorní planině Tibetu se zdá nekonečná. Nakonec veškeré vybavení doráží do Base Campu nadvakrát jako minule v roce 95. Já jsem přišel do Base Campu poslední. Vzhledem k tomu, že Lhakpa šel první, tak Base nepostavil tam, kde jsem ho původně chtěl, protože minule jsme byli blíž nástupu, ale na druhou stranu nám zde déle svítí sluníčko. Roman nakonec odchází zpátky do čínského Base Campu a potom odjíždí domů. Jsme bez lékaře. Nedá se nic dělat, roli doktora přebírají všichni navzájem. Nakonec poznáváme, že Martin se v medikamentech vyzná.

Po již tradičním obřadu „puja“ se vydáváme s Lhakpou na první vynášku do depozitu. Kluci jdou podle svých možností na aklimatizačku. Komentujeme s Lhakpou jejich šance na vrchol. Nakonec nám tip vychází skoro přesně. Naše úlohy jsou dané, já jsem kopec již vylezl, takže se budu s Lhakpou soustředit na podporu týmu. Pokud budou dobré podmínky a bude na to čas, půjdu také, ale prioritu mají platící členové. Je to pro mě úplně jiná úloha než kdy jindy a taky jsem vlastně poprvé, „podruhé“. Zvláštní pocity dívat se na kopec na kterém jsem už stál. Bylo to fajn.. V Basu máme skvělé podmínky a kuchař Dhil kouzlí jednu laskominku za druhou, kluci jsou spokojení a v podstatě si stěžují, že tady ztloustnou a doma jim pak nikdo nebude věřit, že byli na kopci. Bouda sestavil jídelníček skvěle. Martin přivezl DVD filmy takže na našem HP počítači se máme na co dívat. Je to k neuvěření, ale za posledních pár let jsem viděl tak dvacet fimů z toho patnáct v základním táboře pod Shishou. Je to docela fajn a dobře při tom uteče večer.

Zatím postupujeme bez problémů a za pár dní jsme postavili C1 v 6.400. Vedle působí spousta výprav, jsou tu Mexičani, Allan ze Skotska, který se zná s našimi lezci z minulosti, potkávám zde starého známého Sergia Martiniho, byli jsme na podzim roku 96 na Manaslu, taky je tady Fausto deStefani, (původně jsem si myslel, že to je Boudův brácha, akorát že mluví italsky), ve španělském táboře potkávám kluka, který byl roce 93 na Cho-Oyu, takže setkání po letech, dále je tu Portugalec Joao Garcia a Američan Ken, se kteým jsme se potkali v roce 94 na Dhaulagiri. Večery trávíme povídáním o kopcích. Hned vedle je ještě jedna italská minivýprava s lyžema s docela příjemnou ženskou, takže v Basu byla pohoda.

Po pár dnech dorazil i Tomáš Humar, Slovinec, který vystoupil sólo JZ stěnou Dhaulagiri. Každý večer je u nás rušno a celý Base Camp se k nám schází buď na pokec anebo na večerní filmy. Kopec ovšem takovou idylku s námi nesdílí a stále sype nový sníh. To je asi největší změna oproti minule. V roce 95 jsme měli pár dní hodně větrno, ale potom jenom „plech“ Teď abys pěkný dny na prstech ruky spočítal. Rozhodujeme se s Lhakou, že postavíme C2 v cca 7.000 metrech. Vydáváme se na vynášku. Je to docela záhul, kluci jsou mezi tím na aklimatizaci. Dosahuju 7.000 asi po šesti dnech v Base Campu, což mě uspokojuje. Zatím nemám problémy s aklimatizací a moje tělo si asi už opravdu zvyklo na pobyty ve vysokých výškách. Ihned po postavení campu 2 se vracíme až do BC. Máme naplánovanou aklimatizaci pro členy výpravy, jenže všechny pokusy končí v C1, vždycky začne foukat šílený vítr a stále sněží. Co teď? Blíží se konec září, na kopci je hnusně, filmy nám docházejí a předpověď počasí taky neříká nic pěkného. Docela dost týmů to balí, jedna velká britská výprava a další odcházejí do údolí. Navrhuju udělat dva týmy. Jeden půjde s moji a Lhakpovou podporou co to dá a druhý hned v závěsu o jeden den později. Místa v kempech je dost a počítám taky s tím, že já i Lhakpa jsme více flexibilní, takže se můžeme přesouvat po kopci rychleji. Pobíráme postupně věci do posledního campu 3 ve výšce 7.500 m. Jdeme teda já, Lhakpa, Martin, Petr Novák a Milan a druhý den za námi Petr Hnojna, Karel a Gabo.

Máme s Lhakpou na zádech druhou vynášku. Docházíme do C2 v dobré kondici, jenom moje hlasivky jsou zase na dranc. Budu s tím muset něco dělat, už poněkolkáté mi vypověděly službu. Čtvrtého října ráno je hnusně a fouká, hodně fouká. Rozhodujeme se tak, že kluci s Lhakpou půjdou dále do C3, pokusí se postavit stan, já půjdu zpátky do Base Campu, Lhakpa se vrátí do C2. Když bude následující den pěkně, pokusí se dostat co nejvýše. Lhakpa ve vrátí z C2 do C3 a půjde s nimi nahoru a prošlapou stopu pro ty, co by měli jít druhý den.

Cestou dolů potkávám Gaba, ten se po krátké úvaze obrací a přespává znovu v C1. Myslím, že se tím připravil o vrchol, protože 6.10 jdou ještě Španělé, Karel s Petrem Hnojnou to balí a jdou zpátky do Basu. Kluci vyrážejí 5.10 ráno nahoru, Lhakpa je dohání a v odpoledních hodinách mě volají vysílačkou do Basu, že jsou nahoře, paráda. Jsem spokojený, jenom aby se v pohodě vrátili. Ostatní jsou již dole a tak ještě Lhakpa snáší věci. Největší

drama zažil asi Martin, dostal se do výšky cca 7.900m a tam měl výškové halucinace, díky Lhakpovi se dostal dolů, takže všechno OK. Slavíme, Dhil upekl na vařiči dort. Dopijíme slivovici a vyhodnocujeme filmový festival Shisha Pangma 2002 a na vítězný film se díváme znovu. Přesun do Káthmandů byl velmi rychlý, takže za pár dní už popijíme u TOM a JERRYHO pívko a hrajem obligátní kulečnik. Ještě necháváme STOPU ve vyhlášeném baru RUM DOODLE 40000 feet baru a potom přicházejí doutníky a tak dál.

Během cesty domů potkávám v Dillí na letišti Jiřulku s Ěomínem a tak si pokecáme aspoň v Indii, když už se na tom našem Prachůvku nemáme čas sejít.

Když se sejdou zase nějaký peníze tak třeba ještě nějaký ten zájezd uděláme, ale nějak nám docházejí baterky. Uvidíme.

Šimon

Výpravu podpořili: Aral, Auto Klasik, MertaStav, NORTH CAPE, TREZETA, ŠkoFIN, Union Banka, HP Invent, Hannah, Knorr, Warmpeace, Lanex, K5 Relax, Lipton a Radiožurnál - Čro 1.

Čtyři veteráni

Člověk by měl zkusit všechno! Zvláště ve sportu nacházíme stále nové a nové disciplíny. Jednou z nich je i skialpinismus. Tato odnož lyžování je mladá několik let a pořádá se již i mistrovství světa. Kombinace sjezdu na lyžích a zároveň možnost chůze na těchto lyžích do kopce (za podpory tzv. tuleních pásů) oslovila nejednoho příznivce pohybu v přírodě. Chytla se i řada kamarádů z horolezeckého sportu. Někteří horolezci jsou proslulí výstupy a sjezdy osmitisícovek, jiní si „skialpy“ osedlali proto, aby jimi v zimě nahradili z léta oblíbené horské kolo.

Rájem pro skialpinisty jsou Alpy, zkrátka větší hory než ty naše. U nás je pohyb skialpinistů v těch „nejzajímavějších“ lokalitách českých hor v podstatě zakázán. Proto se skialpinistické akce organizují v různé srazy a závody, kdy pak pořadatelé svádějí - někdy i marně - boj s tzv. ochranáři či úřednickými šimly, aby trasy mohly být vedeny v ty nejkrásnější kouty našich hor.

Druhého března 2002 se po loňském úspěšném „nultém“ ročníku konal 1. ročník skialpinistického rally závodu „O dřevěného Krakonoše“ v Rokytnici nad Jizerou. Tento závod pořádal místní Skialp klub za technické podpory rokytnického okrsku Horské služby. Jako čerstvý kmenový člen HS v tomto okrsku jsem měl morální povinnost se této akci zúčastnit, leč připadalo mi škoda, abych do tohoto závodu „nezblblnul“ i své jičínské kamarády, o kterých jsem věděl, že „koketují“ se skialpinistickým sportem.

Na závody jsme vyrazili v pěti lidech. Prochor, Bača, Tom Dvořák a Bříza-jako ostří závodníci, pátý Matěj Bříza jako technický doprovod. Původně měl velký oči na závod i skialpinistický nováček Pindik, ale nakonec se rozhodl startovat až za rok. Trať byla dlouhá 25 km, časový limit byl čtyřhodinový. Původně slibovaný Kotel Krnapáci nepovolili, ale i přesto byla trať zajímavá. V 10 hodin jsme hromadným startem vyrazili od stanice HS pod sjezdovkou v Horních domkách kolmo vzhůru po červené sjezdovce na vrchol Lysé hory. Při tomto stoupání se zrno oddělilo od plev. Od vršku se šlo doprava do sedla Lysé hory, odtud přes Růženčinu zahrádku na Labskou louku. U čtyř pánů se uhnulo doleva a následoval nádherný sjezd v pevném prašanu mezi smrky ke Krakonošově snídání. Od „Snídaně“ se měřila časovka na vrchol Zadního Plechu (nejrychlejší za 11,5 min, ti pomalejší ke 20-ti min). Z Plechu se pokračovalo starou pašeráckou stezkou přes sjezdovky k horské boudě Světlanka. Zde následoval nepříjemný sjezd po lesní zledovatělé cestě do údolí Huťského potoka, abychom pak podél něho stoupali zase vzhůru až do Sedla pod Dvoračkami. Odtud zpátky dolů na Vidlici. Z Vidlice doprava táhlým stoupáním na Vlčí hřeben, přes školky zpět do

sedla a po turistické cestě k boudě Dvoračky. Od Dvoraček se jelo po harrachovské cestě k černé sjezdovce na Lysou a zde, po 3a půl hodinách šlapání s pěkně již vybrnkanýma nohama, se jel druhý měřený úsek, obří slalom až do cíle opět u stanice HS.

Závod nás nadchl i přes to, že tři ze čtyř závodníků našeho týmu nepochopili, co znamená rally - že konečné umístění je určeno časem z měřených úseků časovky a obřáku za předpokladu, že se vejde do 4 hodinového limitu. Nadchl nás i proto, že se počáteční nervozita krásně rozplynula do unaveného těla a celý závod jsme absolvovali za velmi slušného počasí. Vedle nestora českého skiaplinismu P.Jirsy jsme byli všichni již veterány mezi dvacetiletými mladíky. Tom Dvořák, jako jediný závodník pelotonu, ladil po cestě - před zraky nevěřících závodníků - „krystalku“ a liboval si z „dobrého příjmu“ po celý závod. Úvodní stoupání sedělo z nás čtyř nejvíc Prochorovi, já jsem do kopce zlomil teleskopickou hůlku a než jsem sehnal náhradní, kluci mi trochu cukli a až do konce jsem sledoval jejich záda. Kdyby ale dávali před startem pozor na to, že se nejde na absolutní celkovou rychlost, ale na 2 měřené úseky v rámci 4h limitu, snad by počkali a ušetřili sílu na časovku. Ta rozhodla o konečném pořadí mezi námi. Tom devátý díky lepšímu obřáku, Bříza desátý, Bača čtrnáctý a Prochor osmnáctý (Lysou šel pěkně, ale neseděly mu branky).

Celkem bylo přihlášeno 25 jezdců, 4 nedojeli. Odměnu dostal každý, kdo dojel, ale na Krakonoše jsme tentokrát nedosáhli. Na toho si brousili zuby ryzí skiaplinističtí závodníci.

Co jsme ale nedotáhli do konce-- světe div se-- závěrečné posezení v bufetu „U zalomenýho“. Ale my už mysleli na trénink na příští ročník! Hnedle ve čtvrtek Tom Dvořák a Bříza vyrazili ve vichřici Lahrbuschem přes Studnu na Yettici na zabíjačku. To je už ale zase o něčem jiném...

Bříza

Neustojíš . neudržíš – padáš

Ne ne ne....neměl jsem – porušit dobré patero horolezeckých zásad! Ale jak to toho 29.srpna začalo; šly mraky od jihovýchodu, to by tak ani nevadilo, ale najednou se nad Obeliskem, kde jsme právě s Potokem popolézali, zjevili od severovýchodu pěkní mračouni a jako když pustí tisíc kohoutků! Zabalili jsme to a že posbíráme alespoň různé odpadky, které pod skálou zbyly, jistě po mimojičínských návštěvnících.

Cestička z víček a obalů různých svačinek nás dovedla až k „Vyhlídkové“ a hle, tady snad nepršelo – skála se zdála suchá. Opravdu to potvrdili i kamarádi u Českého ráje, kde jsme později rozebírali zážitky, že hranice, kde pršelo a kde ne, byla podivuhodně ostrá. A co si tedy myslím, že bych měl příště dodržet:

- nelézt jako první na skálu, kterou alespoň nenaštuduju
- dbát varování, která dává sama příroda (ustřelení nohy při nástupu)
- předešlé úspěchy sílu pažím nedodají – uvědomovat si, na co ještě stačím (nepřeceňovat se)
- když mám v batohu nové boty, tak si je obléknu a nesnažím se dodrbávat staré, zvláště když jsou provlhlé (šetrně řečeno)
- co si myslím, že je nejdůležitější, tak duševní vyrovnanost! Což jsem nesplňoval (den před túráčem nemaje vyměněnou gumu v přední brzdě a stále ukradené přední světlo).

Dvořky

Ahoj kluci a holky, vážené dámy a pánové,

tak jako prezident má mít novoroční projev, tak i správce chaty Yetti musí každý rok podat zprávu o stavu Yettice. A opět, stejně jako před rokem, se mi to daří na poslední chvíli, kdy už není úniku. Snad na tom byl pan prezident lépe...

Yettice v minulém roce poznala mnoho nových tváří, rozzářila pohled na staré harcovníky, kteří sem přijíždějí jak v termínech pravidelných, tak i nahodilých – to podle chuti a nálady. V zimě byla, jako každý rok, Yettice plně vytížená. Bača - vrchní metodik LKP - zde školil nováčky, aby získali informace o výzbroji a výstroji do ledu a o pohybu po zasněžených kopcích. Plně zde pochopili, že lezení není jen lezení, ale že k němu patří i kulturní život v mnoha podobách i formách, o čemž ve velmi širokém záběru přesvědčovali Žalák s Egonem, kteří neúnavně konzumovali alkohol cca 2 dny a 2 noci v kuse. Potom Egon ukázal svého básnického ducha a hodinu opěvoval předsedu LKP Fugase a v konečné fázi se oba dva jali vyvolávat ducha chaty, což se asi nepovedlo, ale názory se různí podle toho, jak se kdo odvažoval jít na záchod.

Květen a červen jsem věnoval shánění peněz na odvodnění zadní části chaty. Bohužel nejdříve povodně a potom i volby odplavily poslední naděje. Systém – boj s větrnými mlýny - však funguje dál; památkáři žádají materiál z lokality, kde se Yetti nachází, KRNAP říká, že z 1. zóny NP si nevezmeme ani kamínek a tak pořád dokola. K dovršení všeho si lesy v okolí Yettice vzalo pod patronaci jakési hnutí zelených v čele s KRNAPem a vyhlásilo toto území lesem pralesního typu – čímž je zakázána těžba i jakákoliv manipulace se dřevem. Pracovníci místního polesí jen kroutí hlavou a hledají pro nás nějakou výjimku nebo nějakou jinou, co nejbližší, lokalitu.

Tím pádem se dřevěné brigády uskutečnily v trochu jiné formě, než jsme byli doposud zvyklí. V září jsme s Pidlochem opravili kamna v kuchyni, vypadá to, že dobře – kamna byly do půlky rozebrány a ještě v pátek dopoledne Pidloch seděl na židličce s fernetem v ruce a jen mumlal – „Jak my to dáme dohromady“. Nakonec se vše zdařilo a každá dobře posazená cihla byla korunována přípitkem na oslavu toho, jak jsme šikovní... až na toho warana (ale to víme jen my).

První dřevěná brigáda byla organizována pro mimoprachovské, kde oddíl libereckých přerovnal celý dřevník – starší dříví dopředu; to aby se Yettice nestala součástí lesa pralesního typu a to tím způsobem, že by ji navštívilo kromě nás tisíce dřevožravých broučků. Druhou dřevěnou brigádu jsme naplánovali na tři dny volna, abychom to všechno stihli – jak udělat, tak i vypít. Po mém pozdním příjezdu do Pece a následné namátkové návštěvě restaurace Na Peci to vypadalo, že se kluci rozhodli vypít i tuto hospodu. Pidloch direktivně zakázal všechno všem s tím, že kdo jede na Yettici, musí počítat s tvrdými podmínkami pro všechny, což úplně nechápal Šebiho pětiletý syn, když měl jít v průtrži mračen na Yettici pěšky (i když jsme měli vybavené povolení ke vjezdu.) Nakonec vše dobře dopadlo, jen se chlapani celé dopoledne dohadovali, kdo nakonec nahoru řídil. Sekce Nový Bor, ta nedorazila vůbec, jelikož se vedoucí opila natolik, že usnula – a ona jediná znala cestu nahoru... Celý večírek byl korunován nástupem pracovní skupiny Vytuh a Vyblil, která během víkendu jen tuhla a spala, tuhla a spala.

V sobotu ráno začala akce, která v historii Yettice nemá obdoby, o čemž svědčila velká a nevraživá diskuse předchozího večera v čele s odpůrci Žalákem a spol....Po vizuální prohlídce a rozhodnutí stavebních statiků došlo totiž ke zbourání zdi mezi kuchyní a ledárnou, čímž vznikla místnost, kterou i největší odpůrci bourání byli mile překvapeni – takovou hospodu s lůžkovou úpravou nám může závidět celý Obří důl. Na oslavu tak zdařilého díla začal večírek bodyshotem z Egonovy Fifinky a poté jsme tequila ochutnali ze svalnatého těla Bači. Pro všechny další zájemce – Bača má hrozně mělký pupík a tak je pouze pro ty, kdo mají rádi hooooooooodně malé panáky. A kytaristi hráli a usínali, hráli na stole a usínali, a

zase hráli...a když se už zdálo, že celá chata usnula, v rohu se vztyčily tři postavy – a noc, pracovně nazvaná Něco mezi večerem a ránem, pokračovala....Konzumace alkoholu a dalších produktů od gibbona McCauna jako by neměla hranic a ani konce...K ránu jsme museli zatemnit okna, aby nám sluneční paprsky nesebraly Krvesaje alias Fantomase, který se neskutečně usmíval s vyceněnými špičáky. Pidloch s dětskou vaničkou na hlavě, do které mlátil naběračkou – prý vyvolával woodoo , Bičík zkoušel co jde říct déle, jestli l nebo r – skutečně reprezentativní vzorek pro mimozemskou civilizaci.

Nedělní ráno - dopoledne - byla na pořadu diskuse co a jak se vlastně dělo. S ubíhajícím časem se bratři Snopci, Dvořky a Mulder projevíli jako mistři cechu truhlářského v přestavbě starých chalup – no prostě, byla to krása pohledět...A v pondělní ráno nastoupila zednická squadra azzura – Bičík, sekce Nový Bor- a dílo bylo hotovo, trám zazděný a nahrubováno, Špáča bílil stěny, Dvořky natíral okna – a opět radost pohledět...Velké díky patří i skupině, to jsou všichni ostatní, která se starala o naše žaludky a další tělesné i požívačné smysly.Tak a teď všichni můžete posoudit – jak svojí osobní návštěvou ta i na webových stránkách – jak se nám to celé povedlo.

Zbytek podzimu Yettice nabírala dech na příznivce zimních a ledových sportů, na romantiky, kteří si zde chtěli prožít Štědrý večer nebo Silvestra – o těchto akcích ať Vám účastníci poví sami- ani prezident nemůže být u všeho. Děkuju všem, kteří mi pomáhali a sympatizovali se mnou, ostatní zkusím dál přesvědčovat, že nechci Yettici zničit a rušit její kouzlo...kdo si to myslí, ať za mnou přijde, ví kde mě hledat...

Bičík

Cesty, návraty a zastavení

Je mnoho cest, po kterých člověk v životě chodí a na těchto cestách se vrací tam, odkud vyšel a protože během života času bývá unaven, zastavuje se. Ne každá cesta, ne každý návrat a ne každé zastavení lze označit za osudové. To si jen tak myslíme, když někdy ráno přemýšlíme o letech, které jsme, zdárně či s odřenou kůží, prožili.

Můj návrat do lokality, ve které jsem vyrostl a doslova formoval svůj život, se odehrál téměř v mých padesáti letech. S dobrou vahou, přes sto kilo, zpocení, v kravatě a s nezbytným manažerským kufříkem jsem vstoupil do náruče skal a nepřipadal jsem si jako blbec, naopak jako člověk, který může rozhodovat o osudech jiných v běhu světa a možná i o tom, jak budou téct potoky a kvést kytky kolem nich. Jak jsem se mýlil. Ta příroda, která mě náhle obklopila, ze mne servala kabát, ani jsem nevzdoroval a pomalu, jako kající jsem vstupoval do chrámu, který jsem jednou opustil. Ne každý může takto mluvit, protože ne každému se blíží šedesátka. A ne každý má svůj vytčený cíl. V květnu, kdy podle Jana Nerudy je česká země nejkrásnější, ještě jednou, jako první, vystoupit na Prachovskou jehlu. Samozřejmě to bude výstup, kde se budu hrozně bát, ale kdo se v životě nebojí. Pak budu hrozně šťastný, protože štěstí patří k životu člověka a až si protrpím ten nádherný okamžik na vrcholu úzkém jako břitva, slaním a budu se hrozně nadouvat. A myslím si, že na mě nebude vůbec znát, že mi myslí běží čas od mého prvního výstupu na prachovské Kladivo. Skálu lehkou, dostupnou a první.

A tento film mne provází nyní na prachovských cestách jako budoucího důchodce a starce, když vstupuji do různých údolí a roklí, kde jsem vlastně ani nebyl. Poznávám Prachov v jeho ročních obdobích a obdivuji se tomu, co nám pán bůh nadělil a myslím si, že je to prostor k přemýšlení. A je to prostor o to vzácnější, protože je obklopen věčností. A my horolezci tuto věčnost zdoláváme svým úsilím, svým umem, svojí vytrvalostí, nebo ona zdolává nás tak, že najednou skončíme pod skalou nebo zvážíme svůj „urozený zadek“ v sedáku. Ale jak tak chodím po tom Prachově, přesto mě napadají myšlenky, které bych rád, možná v bláhové víře, svým kamarádům horolezcům sdělil:

Za nás, a to znamená vrátit se do minulého tisíciletí, bylo nemyslitelné zavěsit lano přes slaňovací kruh a vytvořit „kolchoz“ absolutních negramotů, kteří se budou s horním jištěním prodírat cestou, na kterou nemají fyzicky ani morálně a mravně, nahoru. Jeden leze, jeden jistí a hejno ostatních přihlíží jako v cirkuse a kdo trpí je skála, po které se drápour, ta trpí tak, že ze stupů se stávají vyšlapané rány, z chytů se stávají místa, která těžko lze uchopit a pod skálou, když pomínu slovo smetiště, je něco co neodpovídá etice horolezců takové, jak jsem ji znal „ z minulého tisíciletí“.

Tam ještě fungoval nepsaný zákon provovýstupů, přes které se neslaňovalo, existoval tam hrdelní zákon, že neexistuje jištění shora, existovalo nepsané nařízení, že horolezec po sobě ve skalách nezanechává chlív. Ale je to zřejmě tak dávno, že čas vzal tyto zákony a tato nepsaná nařízení a možná, že já, jako „stařec“, se na tento jev tak dívám. Ale ať mi všichni mladí prominou, když vidím tyto zástupy u Čertovky, u Mravenčí skály, pod Jehlou a v dalších lokalitách Prachova, mám pocit že se něco stalo a toto stalo se je zvláštní a nevysvětlitelné a sám v běhu roku hledám odpověď.

Je to možná současná doba, kdy prostřednictvím televizní obrazovky a sloganu „Řekni to svými slovy“ je mladý člověk postaven do skutečně zdánlivě rozhodujícího momentu manažerského rozhodování, kdy vládne svými podřízenými, svým podnikem, svými výroky a je přesvědčen o své nezbytnosti a velikosti, je to možná ztrátou pokory, při které mladí nevstanou a babičky se neudrží na nohách. Je to možná vztahem, který se vytratil, že někde existuje věčnost a my se této věčností dotýkáme.

Myslím si, že v horolezectví tento zákon platí. Platil a bude platit. Neboť setkáváním se s tím, co bylo před námi a s tím, co bude po nás, je vlastně biblický kánon vystupování na hory, skály a velehory. Ona možnost stát několikrát za život tam, kde se mnoho lidí nepostavilo, je jistou výhodou, kterou nemá každý. Nejsem romantik, ale zakusit pocit poprvé prostoupit stěnou, kterou nikdo přede mnou nepřešel, je fascinující a člověku dovoluje získat rozměr sebe sama.

Viděl jsem, jak moje nejbližší v padesáti letech přijme a přijímá okamžik stát na vrcholu. Pochopil jsem až dnes mrtvého Bedřich Horáka, který ve svém pokročilém věku jezdil na Prachov a vystupoval různými cestami na vrcholy. Teprve nyní, při své blízkosti se šedesátce, jsem pochopil proč. Je to proto, že člověk vedle svého domova potřebuje vytvořit domov jiný, ke kterému se vrací, který je živý a který s ním komunikuje a to je les a to jsou skály a měli by být lidé – horolezci, tito nejbližší, kteří v tomto domě přebývají.

A tak se nezlobte, moji mladí přátelé, že píši tento krátký příspěvek do Ročenky, neboť já jsem se do tohoto domu vrátil, po letech, a uvědomil jsem si jeho sílu. A proto, když vy z Prachova odjíždíte, neboť padá listí, skály jsou mokré, lézt se nedá a lesem je vidět dál, já touto kotlinou chodím a dívám se. Než přijde slunce, než je jaro a léto, než skončí podzim, je i zima a ta vede kroky člověka k různým skalám, k různým údolím, které v záplavě zeleně nejsou vidět.

Stopy zvířet jsou na horizontálních chodnicích a dá se podle nich chodit v zimě i v létě, je-li velký déšť, nikdo je nenajde. Stopy novodobých horolezců, těch, o kterých si myslím, že by ani neměli používat toto označení, v přírodě zůstávají: lahve, odpadky, nepořádek, skládka, zničené stěny skal...

Když napadne sníh a všude je ticho a bílo, zajed'te na Prachov a běžte mlčícími skalami, možná, že najdete stopy, které přežijí do příštího jara a léta, které jste pod skalami zanechali a uvidíte vyšlapané rány ve stěnách skal, které zůstaly i po vás.

Myslím si, že míra statečnosti, odvahy, ta horolezecká je v tom utkat se se skálou, stěnou, cestou a měřit s nimi sílu od země k vrcholu. Jiné a pravdivé měření sil v horolezectví neznám.

**Příští valná hromada LKP se uskuteční v pátek 20. února 2004
od 18:00 hod. v (sleduj vývěsku na Husovce č.p.59).**

© Jana & Fugas